

Nincs más lehetőség

**Jézus az egyedüli út
az Atyához**

SZERZŐI KIADÁS

ISBN 978-963-89946-0-8

KIADJA: DIRICZI TIBOR

H-6917 NAGYÉR DAMJANICH U. 49

diriczitibor@freemail.hu

Tel: +36-62-299 677

ELŐSZÓ

A Biblia középpontjában Jézus Krisztus van. Az Ószövetség rá utal, az Újszövetség pedig róla szól. Mint ahogy Isten országát sok példázatban tanította az embereknek, úgy saját magát is sok példázatban mutatja be. Ő az út, az igazság, az élet, bölcsesség és világosság, a feltámadás, az ajtó, a jó pásztor, az életnek kenye, a szőlőtő. Ő, mint Isten fia, ember fia és Dávid fia lett nekünk szabadtónk, királyunk, urunk, főpapunk és vőlegényünk. Ő az Istennek Báránya. Aki nem ismeri Jézust, annak ez teljes ellentmondással. Számunkra, akik ismerjük Őt, mindegyiknek nagyon sok és mély jelentése van, melyekkel érintőlegesen szeretnénk ebben a füzetben foglalkozni. Ezek nem merítik ki a teljes mélységet, de további gondolatokat ad-hatnak Jézus lényéről, az Ő megismeréséről.

Nehéz rendszerezni ezeket a gondolatokat, hiszen olyan sok át-fedés van a részek között. Éppen azért, mert minden példa Krisztusról szól, az egész Szent Írás Krisztusról szól. Ezért van az, hogy ugyanazzal a gondolattal találkozunk egy másik részben is, esetleg egy kicsit másik oldalról megvilágítva.

Tudom, hogy Jézust nem lehet egy ilyen írásból megismerni. Nem azért, mert nem elég a terjedelme, hanem azért mert Őt mindenki csak a Vele való kapcsolat által ismerheti meg. Ez pedig csak az Ő követésében lehetséges. Ha valaki Jézus megismerését az értelem szintjén kívánja elérni, biztosan nem jut célhoz. Jézus ismerete nem reáltudomány, hanem maga az élet. Nem elméleti ismeret, hanem a gyakorlati élet. De nem evilági értelemben vett gyakorlati élet, hanem sokszor annak éppen az ellenkezője. Úgyis mondhatjuk, hogy teljesen más élet. Élet a halálon át. Lét a megsemmisülésen keresztül.

Az Úr Jézus megismerése viszont nélkülözhetetlen az örök élethez. Nincs más út, nincs más lehetőség, csak Ő. Életünk minden problémájára Ő az egyedüli válasz. Ha Őt ismerjük, akkor ismerjük a megoldást.

EGYETLEN LEHETŐSÉG

Pál apostol azt írja a korinthusi gyülekezetnek: Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiái, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítetttről (1. Kor. 2: 1,2).

Ezeknek a szavaknak nagyon mély értelmük van, melyek szerint legyen egy prédikáció bármilyen hangzatos, bölcs gondolatokat tartalmazó, ha nem Jézus Krisztusról, mint megfeszítetttről szól, lehet bár kellemes a fülnek hallgatni vagy az értelemnek felfogni, nem jelent életet a hallgatóknak. Az Istentől jövő üzenet központjában mindig Jézus áll, az Ő váltságműve, az Ő életének hatása az emberre. Jézus Krisztusról pedig csak az tud szólni, akinek személyes kapcsolata van vele, aki életének Ő részévé vált. Csak az tudja Krisztust hirdetni, aki átéli azt, hogy Krisztus valóban megszülethet a gyarló emberi testben, és így válik az ember életének elválaszthatatlan részévé. Erről lehet felismerni, hogy egy igehirdetés Isten Lelkétől van-e. (1. János 4: 2).

Ha valakinek nincs meg az élő kapcsolata Krisztussal és őt csak mint a világmindenség legnagyobb történelmi személyét ismeri, annak beszédéből hiányozni fog az erő mint az ételből a só. Megfigyelhető, hogy az ilyen tanítók legtöbbször magukról beszélnek és saját közösségüket reklámozzák, mint Istenhez vezető utat. Eleve súlyos tévelygésben van az, aki az üdvösség útját gyülekezetéhez köti, mert egy ilyen tanító, ilyen közösség nem Jézus Krisztust hirdeti már, mint egyedüli utat az Atyához, hanem saját magát (2. Kor 4: 5).

Azok, akik Isten nevében jönnek, Jézus Krisztushoz vezetik az embereket, és jól tudják azt, hogy az ő feladatuk „csupán” ennyi, és nincs rájuk szükség, mint közbenjárókra Isten és ember között. Keresztelő Jánosnak is alá kellett szállnia, miután befejezte munkáját, mellyel Krisztusra mutatott és számára előkészítette az utat (János 3: 30). Istennek küldöttjei erről ismerhetők fel; az emberek mégis szívesebben fogadják azokat, akik a maguk nevében jönnek (János 5: 43).

Mint említettem, egyetlen ember se lehet Istenhez vezető út vagy közbenjáró Isten és a másik ember közt, hanem csak Jézus Krisztusra mutató útjelző. Krisztust valóban megtalálni azonban

senki se képes, aki nem törik össze bűnei alatt. Őt csak azok találják meg, akik sok tusakodással és könyörgéssel keresik. Ezért van az, hogy az emberek jobban szeretik azt, ha van vezetőjük, mert sokkal kényelmesebb egy másik ember által adott ösvényen vagy egy vallási közösség hagyományai által kitaposott úton járni, mint az embernek magának megkeresni és megtalálni azt a mélységet, mely Jézus Krisztus ismeretében rejlik. Ennek a restség az oka (Zsid. 5: 11). Apáról fiúra csak a vallás száll, Jézus ismerete nem.

Krisztushoz minden embert a törvény vezethet el (Gal. 3: 24).

A törvény ugyanis felmutatja a bűnt az ember életében, de mivel a gyarló ember abból megszabadulni nem képes, kétségbeesetten kezdi keresni a szabadulás útját, és ekkor fogja megtalálni a Megváltót. Itt kezdődik el Jézus ismerete, mely az út folyamán az Ő megismerésének mélységébe vezeti el az embert. Így fogja az ember felismerni, hogy Krisztus ismeretében van minden bölcsességnek titka és kincse elrejtve (Kol. 2: 2,3.). Ez a bölcsesség el is marad rejtve azok elől, akik nem alázzák meg magukat Isten előtt és emberi értelmük szerint maradnak bölcsek. Krisztus ismeretének titka a gyermekké válás (Máté 11:25).

Jézus Krisztust megismerni semmivel nem könnyebb azoknak, akik egy vallási közösségben nőttek fel. Ugyanis ők általában egy erkölcsösebb életet tanultak gyermekkoruktól kezdve és nem mentek el a „világba”, így általában nem is élték át az elveszettség állapotát. A megtérésre való vágy őszinte, de legtöbbször célt téveszt azáltal, hogy az elsősorban a gyülekezeti erkölcsi szabályok, szokások által megkívánt életre irányul. Ezért sokan csak jóval keresztségük után kezdik el keresni az igaz utat, miután rájuk szakad az a felismerés, hogy énjük még erősen él, és minden küzdelmük ellenére nem tudnak tőle megszabadulni.

Jézus megismerésének egyik akadálya az a köztudatban elterjedt felfogás, miszerint az emberben felismerhető hiúságot, nagyravágyást, aggodást, tehát a szív legmélyén rejtőzködő tulajdonságokat nem sorolják a bűn kategóriájába, ezért úgy gondolják, hogy ezekkel együtt kell élni a keresztyén embernek haláláig. Ez abból adódik, hogy a bűnöket kategorizálják mint gyarlóság, véték, bűn, súlyos bűn és halálos bűn. Így nem veszik figyelembe, hogy Isten országából ugyanúgy kimaradnak a félelmes szívűek mint a paráznák.

Mikor valaki felismeri szívének állapotát és azt, hogy bármennyire küzd is ellene, képtelen megszabadulni ezektől az immár bűnökként felismert dolgoktól, elkezdi keresni a szabadulás lehetőségét.

Nagyon sok őszinte hívő ember kerül ilyenkor egészen a depresszió állapotáig. Tudja, hogy megtérése őszinte volt és a legjobbat akarta, de szembe kell néznie egy ellentmondással, miszerint a keresztség vizében (úgy gondolta, hogy) meghalt az őember és utána mégis tapasztalja annak keserű gyümölcseit. Ez a kudarc sokakat teljesen kétségbe visz.

Istennek nem célja ezzel az állapottal, hogy az embert kétségbe, depresszióba sodorja, hanem sokkal inkább az, hogy elvezesse az igazi megtéréshez, a Golgotához, Jézus Krisztushoz. Nem kell azt gondolni, hogy a megtérés nem volt őszinte, vagy hogy a jó Isten minden küzdelem ellenére elvetné az embert és személyválogató lenne, hogy egyeseknek ad előmenetelt, másoknak viszont nem. Neki az a célja, hogy felismerjük azt, hogy semmi nem segít, semmi nem visz a boldogság forrásához, csak a Jézus Krisztusban való hit.

Ezért lehet a vallásunk segítség az üdvösség megtalálásához, de út nem lehet az üdvösséghez. Bármilyen hosszú és kanyargós utat jár is be valaki, végül rá kell találnia az egyetlen lehetőségre: Jézus Krisztusra.

De amennyire a vallás lehet segítség, ugyanannyira hátrány is. Ugyanis az emberi rendelkezések és hagyományok rendszere hamisítvány, mely pótolni akarja az igazit, azáltal, hogy aki maradéktalanul betartja ezeket, reménykedik az örök életben. Ezért nem keresi Jézus Krisztust.

Az se baj, ha ezt most nem így látjuk; egy biztos: ha őszintén keressük Isten akaratát, Ő el fog vezetni Jézus Krisztushoz. Ehhez nagyon sok út és mód van az Ő hatalmában. Ő magához viszont csak ez az egyetlen út: Jézus Krisztus.

JÉZUS, MINT ISTEN FIA

Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? És ismét: Én leszek néki Atyja, és ő lesz nékem Fiam? (Zsid. 1:5).

A Szent Írásban kutatva Jézus lényét, egyre inkább rájövünk arra, hogy elménk képtelen az Ő személyének valóságát felfogni. Ha valamit meg is értünk belőle, azt is nehéz megmagyarázni (Zsid. 5: 11).

Ő, mint Isten Fia, maga is Isten, mert egy az Atyával (János 10: 30). Így maga az Isten jött le a Földre a bűnös emberek megváltására az Ő Fia képében, aki az Ő dicsőségének visszatükröződése (Zsid. 1: 3). Ez jelenti azt, hogy Ő Isten Fia, tudniillik hogy az isteni természetnek teljességgel részese, örököse. Ő általa mindazok, akik benne hisznek, elnyerik ezt az istenfiúságot (János 1: 12), úgy, hogy ők is az isteni természetet fogják bírni (2. Péter 1: 4).

Ezt értjük a Krisztussal való eggyé válásunk alatt. Jézus, mint Isten fia, soha nem bukott el a bűnben mint mi, Ő mégis azért vette fel az emberi testet, hogy az elbukott emberiséget megválthassa. Ez a megváltás abban nyilvánul meg, hogy akik hisznek az Ő áldozatában, azok is eljuthatnak a bűn nélküli állapotra, mely az üdvösség.

A bűn nélküli állapotra nem úgy lehet eljutni, hogy miután valaki megkeresztelkedett, állítja, hogy többé már nem vétkezik. Éppen az ellenkezőjével: ha megvalljuk, hogy vétkezünk, akkor Ő megtisztít minket minden hamisságtól (1. János 1: 8,9).

Jézus azért lett hozzánk hasonló emberré, hogy ezáltal mi is hasonlókká legyünk Őhöz. De ez nem történik meg másképpen, hanem csak ha mi is felvállaljuk azt az utat, melyet megjárt előttünk. Ha útról van szó, akkor annak van kezdete és vége, tehát nem egy egyszeri, egy pillanat alatt végbemenő változás. Erről szól a Biblia. Ezekre utalunk majd a további oldalakon is.

JÉZUS, MINT EMBER FIA

Mert az embernek fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett vala (Máté 18:11).

Jézus gyakran nevezi magát ember fiának. Különösnek hangzik ez a megnevezés, annál is inkább, mivel tudjuk, hogy neki nem volt testi értelemben apja. Minden földre született ember közt Ő volt az egyetlen, aki nem természetes módon fogant. Ennek nagyon nagy jelentősége van.

Jézus emberré léte mindenekelőtt mély alázatát tükrözi. Ahhoz, hogy le tudjon hajolni az elbukott emberekhez, hasonló gyarló testet kellett magára vennie, mint az embereknek (Zsid. 2: 17,18). Olyannyira gyarló testet, hogy Ő is hasonló kísértéseken ment keresztül, mint az ember (Zsid. 4: 15). Jézus alázata olyan mélységes volt, hogy az emberi társadalom legszegényebb rétege közé tartozott, úgy élt köztük, mint ha közülük való lenne. Nem királyi méltóságban vagy egyházi előjáróként jelent meg a nép közt, és nem tapsolták meg szónoklataiért, mint sok mai prédikátort.

Jézus, mint ember fia tudott példa lenni a gyarló ember számára, hogy amely emberi testben Ő megszületik, mint igazság és élet, ott lehet győzelem a kísértés és bűn felett.

Mélységes titok rejlik abban, hogy Ő, mint Isten fia, aki hatalommal és dicsóséggel sokkal meghaladta az angyalokat, földi életére nézve kisebb lett náluk is. Emberi testet vett magára, mely ki volt téve azoknak a testi tulajdonságoknak, mint fáradtság, betegség és szenvedés, melyeket az angyalok nem tapasztalnak. Ahhoz, hogy az angyalok dicsósége felé emelje az elbukott embert, ilyen mélységig kellett magát megaláznia.

Jézus fogantatása a testben példa az ember újjászületésére. Ezen keresztül lehet megérteni, mi az újjászületés, melyet Nikodémus nem érthetett meg, mivel testileg gondolkozott. Azért mondta neki Jézus, hogy ami testtől született, az test, ami pedig lélektől, az lélek. Tehát akik Krisztusban újjászületnek, azok immár nem test szerint, nem a test akarata és indulata által születnek. (János 1: 13). Mint ahogy az Ige emberi testté lett Jézus személyében, ugyanúgy születik meg a lelki ember a gyarló testben az Ige által, aki maga Jézus Krisztus (1. Péter 1: 23).

Mint ahogy Jézus a testben is kicsiny gyermekként született meg és emberi természetes módon növekedett, mindazok is, akikben Ő megszületik, hasonló módon nevednek az érett férfiú korig. Ebben a nevedésben egyre inkább meglátható Krisztus élete, míg az önző ember egyre inkább háttérbe szorul. Így válik a gyenge emberi test Krisztus templomává és így érthető meg, hogy gyenge nők is elviselték a legnagyobb kínzásokat és borzalmakat az Úrért, anélkül, hogy megtagadták volna hitüket.

Jézus az ő testének napjaiban sok tusakodással és könnyek közt járult Istenhez (Zsid. 5: 17). Elutasított minden olyan kísértést, amely a test élvezetére irányult, hogy Atyjával való kapcsolatot az ne rontsa meg. Mint említettük, szegénnyé lett, mert csak így volt lehetőség arra, hogy mi őbenne gazdagokká legyünk (2. Kor. 8: 9).

Hamis tanítás az, amely Jézus nevében szól ugyan, de nem beszél a keresztről és a szenvedésről, mely feltétele Jézus követésének (Lukács 9: 23,24). Senki nem születik újjá, senki életében nem születik meg Krisztus, aki nem tagadja meg önmagát és nem üresíti meg, hanem még a test élvezeteinek és az anyagi jó-létnek is élni akar. Ha Pál apostolnak mindent veszni hagyni, kárnak és szemétnak kellett ítélnie ahhoz, hogy Krisztust megnyerje (Fil. 3: 8), ne gondolja senki azt, hogy őbenne Krisztus meg fog születni úgy, ha megtartja magának a test élvezetét és a jólétért való törekvést. Mint ahogy a testi születés fájdalommal jár, úgy a Lélek általi születés is.

Ha átadjuk életünket Krisztusnak, akkor minket is keresztül fog vinni a kemény tűzpróbákon, amelyek kiégetik belőlünk azokat az elemeket, melyek akadályai annak, hogy Jézus élete látható legyen testünkben. Ez az Úr Jézus halálának hordozása testünkben (2. Kor. 4: 10-11.) Ha így Krisztussal megfeszítettünk, akkor mi is elmondhatjuk az apostollal, hogy többé nem mi (a régi ember) élünk, hanem él bennünk a Krisztus (Galacia 2: 20).

JÉZUS, MINT DÁVID FIA

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről szóló könyv.” (Máté 1:1.)

Ezzel a verssel kezdődik az Újszövetség, és később is több helyen találkozunk az utalással, mi szerint Jézus Dávid fia volt. Ennek természetesen nagyobb jelentősége van, mint csupán a test szerinti származás.

Izrael, mint történelmének legdicsősegebb szakaszára emlékezett vissza Dávid uralkodásának idejére. Izrael ebben az időben szabad volt minden ellenséges uralomtól és győzedelmes hadjáratokat folytatott ellenségei felett. A jövőbe is azzal a reménységgel tekintett, hogy majd Isten helyreállítja ezt a dicsőséget, tudniillik a Messiás Dávid házából és nemzetségéből fog megjelenni (Jeremiás 23: 5, 6). Mikor Jézus megjelent a világon, ez adott a zsidóknak sok fejtörést, mert ellentmondásosnak tűnt számukra az ő személye.

Ismerték a próféciákból, hogy a Dávid nemzetségéből, Betlehemből kellett származnia, és ez éppen ráillett (János 7: 40--43). Ugyanakkor ellentmondásosnak tűnt nekik, hogy miként lehetne ő az ígért messiás, holott szegénységben jelent meg és nem királyi méltóságban.

Mint említettük, annak nem csupán test szerint van jelentősége, hogy Jézus a Dávid magvából való volt. Hiszen Dávid szíve szerint való embere volt Istennek, mivel ő nem úgy volt király és nem úgy uralkodott a választott népen, mint a pogány királyok vagy többen az ő utódai közt, hanem a nép szolgája volt. Ehhez őt az Úr megjáratta a mélységekben, mikor már mint felkent király bujdosó és üldözött volt saját országában és sokszor még onnan is menekülnie kellett. Sok megaláztatáson keresztül kellett mennie ahhoz, hogy végül beülhessen a trónba és úgy uralkodhasson a nép fölött, mint annak szolgája és nem úgy, mint valami diktátor vagy önkényúr.

Ez is előremutatott Jézus életére és azon keresztül a miénkre is kell, hogy mutasson, akik Ővele fogunk uralkodni (Jel. 2: 27; 3: 21).

JÉZUS AZ IGE

És az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk. (Jn. 1:14).

Jézus Krisztus maga az Ige. Az Ő nevei közül az egyik ez: Isten Igéje (Jel. 19: 13).

Ha valaki ismeri a Bibliát, még nem jelenti azt önmagában, hogy Jézust is ismeri. A zsidók is kutatták az írásokat, gondolván, hogy abban van az örök életük, és nem ismerték fel, hogy az Ige ott állt velük szemben és szólt hozzájuk Jézus személyében (János 5: 39). Nem ismerték fel, hogy nem az írásokban van az örök élet, hanem abban, akiről az írások szólnak.

A teológia holt tudomány Jézus ismerete nélkül. Minden olyan beszélgetés, bibliaóra, mely nem az élő Igéről, Jézus Krisztusról szól, nem Ő van a központjában, üres teológiai fejtegetés, mely az elmét bölcsebbé teheti, a bibliai ismeretekben elmélyítheti bár a résztvevőket, de egy lépéssel se visz közelebb az élő Ige, Jézus Krisztus megismeréséhez.

Csak akinek élő kapcsolata van az Úr Jézussal, abból áramlik az életet adó víz, az Ige (János 4: 14). Ezt nem lehet meghamisítani semmilyen bölcs beszéddel vagy gondosan megtervezett prédikációval. Ha van élő kapcsolat a forrással, akkor áramlik az éltető víz; ha pedig nincs kapcsolat, akkor nem.

Krisztus annak jelenti ki magát, aki ismeri és megtartja az Ő parancsolatait (János 14: 21). Így tudott munkálkodni az élő Ige az elmúlt évszázadokban Jézus sok tanúbizonysága életében, akik közül legtöbbjüknek soha nem volt bibliájuk, de még olvasni se tudtak. Ugyanakkor a teológiát végzett papok a sötétségben maradtak minden bibliaismeretük ellenére.

A győzelem az Igéjé volt: azok, akik szoros kapcsolatban álltak Jézussal, mint élő Igével, életüket adták érte; azok pedig, akik a Bibliát értelmi tudásuk fejlesztésére használták, megölték emezeket.

Így van ma is: azok, akik nem ismerik az élő Igét, Jézus Krisztust, megvetik azokat és üldözik, akik ebben az Igében élnek. Jól lehet ismerik a Bibliát, mégse ismerik az Igét, mert számukra az ismeret nem életet, hanem halált jelent (2. Kor. 3: 6)

JÉZUS AZ ISTENNEK BÁRÁNYA

„Ímé, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűne-it” (János 1:29)

Isten megváltozhatatlan igazsága kimondja, hogy annak, aki vétkezett meg kell halnia, vagy helyette valakinek. A bűnt nem hagyhatja büntetés nélkül. Ez a törvény, és könnyebb az égnek és a földnek elmúlnia, mint a törvényben egyetlen kis pontnak is hiába esni (Lukács 16: 17).

Mint említettük, az egész ószövetségi Szentírás Krisztusra mutat. Izráel népének el volt rendelve a bűnért való áldozat. Aki vétkezett, annak fel kellett vinnie a sátorba vagy a templomba egy áldozati állatot, kezét annak fejére tenni - annak jeléül, hogy az áldozó bűnét rátette az áldozatra - és megölni, a vérét az oltárra önteni és az egész állatot megsemmisíteni, megégetni az oltáron. Egy ártatlan bárányt, aki semmit nem tehetett arról, hogy az áldozó vétkezett. De nem volt más lehetőség: vagy meg kellett halnia a vétkezőnek, vagy helyette egy ártatlan báránynak.

Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat (Zsid 9: 22). Amikor valaki ismét vétkezett, ismét vinnie kellett az áldozati állatot, és ismét megbocsáttatott neki (3: Mózes 4: 35). De ezek az áldozatok nem voltak képesek az embert a tökéletességre eljuttatni, mert újból és újból vétkezett az áldozás után is (Zsid. 10: 1-2). Jóllehet az éppen elkövetett bűne megbocsáttatott, de bűnös ember maradt, a bűnnek nyomorult rabszolgája. A törvény és az évenkénti bűnért való áldozatok nem voltak képesek tökéletes-sé tenni az embert (Gal. 2: 16).

Mindezek a jövőbe mutattak. A Mindenható az időknek teljességében elküldte azt az áldozati Bárányt, aki magára vette az egész világ bűnét. Ő ártatlan volt, teljesen tiszta, bűn nélküli. Mi nem tudtunk áldozatot vinni bűneinkért, ezért Isten maga vitte az áldozati Bárányt azokért (Róma 3: 25). Amit az ószövetségi papok az áldozatokkal nem voltak képesek megtenni, azt Jézus egyetlen áldozatával megtette: örökre tökéletessé tette a meg-szentelteket (Zsid 10: 14).

Soha nem fogjuk megérteni ezt az áldozatot, ha nem nehezedik ránk bűnünk súlya, ha nem törünk össze alatta. Ha viszont valóban elveszettek leszünk és Jézus Krisztus megtalál minket, akkor

mély csodálattal és tisztelettel fogjuk szeretni Őt, mint húsvéti bárányunkat, aki értünk megáldoztatott (1. Kor. 5: 7).

Nagy jelentősége van a Bárány vérének. Erre mutatott előre már az Egyiptomból való szabadulás is, amikor a kiválasztott népet az öldöklő angyal a bárány véréről ismerte fel. Így vagyunk mi is most megjelölve a Bárány vérével, ez a biztosíték arra, hogy megmenekülünk az örök haláltól. A Sátán felett csak ez által, Jézus vére által van győzelmünk (Jel. 12: 11). Azért ha erős kísértésekkel küzdünk, ha meggyengülünk vagy kétségek gyötörnek, menjünk ki a Golgotára, nézzünk fel az értünk és helyettünk szenvedő Bárányra, és teljes hitünket vessük az Ő áldozati vérébe, és győzni fogunk. Egyedül ebben a vérben van erő a győzelemhez, e vérben levő erőben való hit által, mint ahogy az ének kifejezi: Bárány, Jézus, véred csodás, ma is erőt jelent (H. Sz. 365: 3).

Csodálatos lesz a Mennyben az az ének, mely a Bárányról szól, az Ő vérét dicséri. Ott fogjuk megérteni azt, amiről most csak halvány sejtésünk van, hogy mit vitt véghez a Bárány. Csodálatos lesz látni azt a sokaságot és köztük állni, akiket a Bárány vére tisztított meg fehérre (Jel. 7: 14). Ez az ének hangzik minden megtérőnél, mint ahogy mi is szoktuk énekelni: Jézus vérét dicséri mind, hogy ily csodát tett most megint.

A Bárány vérének ereje nem misztikum, de olyannyira nem emberi gondolkodással érthető meg, hogy most csak hit által, valami részben foghatjuk fel. Teljességében csak odaát, a Mennyországban fogjuk megérteni.

JÉZUS, MINT KIRÁLY

„A Názáreti Jézus, a zsidók királya.” (János 19:19).

Ez az írás volt felszegezve Jézus keresztjére. Micsoda ellentmondás! Még néhány nappal korábban hatalmas tömeg vette körül őt, amikor dicsőségesen bevonult Jeruzsálembe és királyként üdvözölte (Lukács 19: 38). Most pedig ugyanő ott függ a kereszten a felismerhetetlenségig megkínózva. És mégis ott van a fán az ő valódi titulusa: Király.

Nem csak hogy nem értették meg az emberek, hanem ki is ábrándultak belőle. Még tanítványai is, mint ahogy azt előre megmondta nekik (Máté 26: 31). Hiszen nem ismerték fel, hogy milyen király Jézus Krisztus. Különös, és erre utaló, hogy éppen akkor sírt Jeruzsálem felett, hogy nem ismerte fel őt, amikor őt királyként üdvözölték. Pilátusnak elmondta, aki szintén nem értette, hogy az ő országa nem ebből a világból való, ezért az ő királysága nem e világi jellegű. Ha e világi értelemben lett volna király, akkor nem jutott volna a keresztre (János 18: 36).

Isten országa, Jézus királysága teljesen más dimenzió. Szemünk előtt épül ki az utolsó idők antikrisztusi világbirodalma, mely egy teljesen más királyságról szól. Ennek a birodalomnak, ennek a királyságnak még létre kell jönnie Jézus visszajövele előtt, melyben ez az uralkodó minden nép fölött fog uralkodni (Jelenések 13: 7), és a Sátán erejével és hatalmával fog megjelenni (2. Tess. 2: 9). Emberi fantázia kevés ahhoz, hogy elképzeljük, mit fog jelenteni ez a királyság.

Ezzel szemben áll Jézus Krisztus királysága, mely erre az időre teljesen visszavonul majd a Földről, addig, míg teljes dicsőségben meg nem jelenik ismét az Ő szenteivel (Kol. 3: 4).

Jézust csak azok ismerhetik fel, mint királyt, akik ennek az országnak polgárai lettek, miután megszabadította őket a sötétség hatalmából (Kol 1: 13). Csak akkor lehetünk részesei ennek a királyságnak, ha mi is részesei leszünk a Király természetének. Ez viszont az ember veleszületett gőgös természetével merőben ellenkezik. Ezért kell nekünk is azon az úton mennünk, amin Krisztus ment.

Sőt, nem csak részesei lehettünk az Ő királyságának, hanem mi is királyokká lettünk (Jelenések 1: 6), hogy vele együtt uralkod-

junk majd a földön (Jelenések 5:10). De ehhez nem jutunk más-hogy, hanem csak ha vele együtt szenvedünk is (1. Péter 4: 13; Róma 8: 17). János apostol is együtt említi a szenvedést és a királyságot, melyben része volt Krisztus bizonyágtételéért (Jel. 1: 9).

Az Úr is azt mondja a példában, amikor a szolgáknak kiosztott talentumokról beszél, hogy az, aki jól kereskedett, uralkodni fog az Ő országában (Lukács 19: 17). Ezt azért értjük meg nehezen, mert a mi gondolkodásunkat már nagyon befolyásolja a világi szemléletmód, miszerint a pogány királyok hatalmaskodnak az ő alattvalóikon. (Lukács 22: 25). De Jézus itt bemutatja a mennyei királyság jellemzőjét, amely pontosan ellenkezője annak, amit földi értelemben annak gondolunk. Itt a király szolgál. Csak akkor lehetünk részesei ennek a királyságnak, ha mi is megtanuljuk Jézustól, mint Királytól, hogy miként szolgáljuk egymást.

Ez egy teljesen más dimenziót mutat be nekünk. Ha valaki jobban szereti, hogy neki szolgáljanak, mint hogy ő szolgáljon másnak, az még messze áll Jézus Krisztus, mint király természetétől. De az Úr Jézussal való szoros kapcsolatban meg fogjuk tanulni ezt a szolgálatkészséget, mely úgyannyira természetünké válik, hogy csak úgy leszünk boldogok, ha mi szolgálhatunk.

Sok gyülekezet megy tönkre azért, mert lelki vezetői nem értették meg azt, amit Jézus mond: „Ha valaki nagy akar lenni köztek, legyen mindeneknek szolgája.” Ehelyett uralkodnak a gyülekezetben. Soha nem értették meg azt, hogy Jézus miként uralkodik, ezért ők se pásztorolják, hanem szétkergetik a gyülekezetet.

Ez a hatalomvágy az ember veleszületett természete, melyből lehetetlen másként megszabadulni, mint csak Jézus Krisztus keresztye által (Gal. 5: 24).

JÉZUS, MINT ÚR

... senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által (1. Kor 12:3).

Jézus egy olyan szemléletes példát hagyott hátra, mely megmutatta az ő uralkodói természetét. Vizet hozott, meghajolt tanítványi előtt és megmosta lábaikat (János 13). Ezt hagyta hátra mindazoknak, akik az ő országának gyermekei. De ezt senki nem képes megtenni, hanem csak ha Jézus Krisztusnak természete lesz az övé is. Mint ahogy Ő maga mondta: Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.

Ezt senki nem képes megtenni, hacsak nem először valóban engedi Krisztust uralkodni a saját életében. De ahhoz, hogy Ő uralkodhasson, először meg kell szabadulni a korábbi úrtól, melynek az ember addig a szolgája. Ez a bűn. De ezt a szabadítást is csak Jézus teheti meg (János 8: 34-36).

Így, aki megszabadult a bűntől, Jézus uralma alá került. Ez egy teljesen más uralkodás, mint a bűn uralma. Ugyanis a bűn alatt az ember nyomorult rabszolga, ahol az ember önkéntelenül vétkezik (Róma 7: 18-19). Ha viszont Jézus megszabadítja az embert a bűn rabszolgaságából, akkor Ő kezd uralkodni életében; de ott az ember már nem rabszolgaságban van, hanem szabad akarata szerint és örömmel teszi a jót. Ez a Krisztusban való szabadság. Ezért nem is nevez minket Jézus szolgálóinak, hanem barátainak (János 15: 15).

Ha valaki nem veszi fel az ő keresztyét, szenvedését Krisztusért, abban soha nem tud kibontakozni a krisztusi természet, ezért számára a keresztyéni élet mindig nyűg lesz, mely tiltásokkal van tele (Máté 23: 23). Így csak szájjal fogja Jézust urának vallani, anélkül hogy valóban elismerné az Ő uralmát és neki engedelmeskedne. Az ilyen ember azért fog csalódni, mert nem Jézus az ura, hanem ő saját magának ura. (Máté 23: 21-23).

JÉZUS, MINT APOSTOL

Annak okáért, szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra (Zsid. 3:1)

Az apostol szó küldöttet, követet jelent, olyan személyt, aki megbízóját teljhatalommal képviseli.

Jézus három éven keresztül tanította a kiválasztott tizenkét tanítványt, de apostolságukat csak a Szent Lélek rájuk való kitöltésével nyerték el (Csel. 1: 8). Ők lettek Isten országának követői (2. Kor. 5: 20), akik ennek az országnak törvényét, azaz Isten megmentő szeretetét továbbították a bűnös emberek felé.

Jézus is ilyen értelemben volt apostol. Az Ő tanítványai is úgy voltak küldöttek, mint ahogy Ő maga is az (János 17: 18). Ő tudott egyedül a mennyeiekről szólni, mivel Ő onnan való (János 3: 11-13).

Jézus testben felment a Mennybe, de elküldte az Ő Szent Lelkét mindazok szívébe, akik azt kérik (Lukács 11: 13), és ez a Szent Lélek tesz bizonyosságot magáról Jézus Krisztusról (János 15: 26). Így, akiben Jézus lakozik a Szent Lélek által, az nem is szól majd magától, hanem Ő maga szól a gyenge ember által (Máté 10: 20).

Az, aki Krisztusban újjászületik, egy örök királyságnak lesz polgára, és amíg a földön él e testben, addig ennek az országnak követségében jár el (2. Kor. 5: 20). Ő nem úgy képviseli ezt az országot, mint egy olyat, ahol még soha nem járt, hanem olyat, melybe maga az Atya vitt be minket (Kol. 1: 13). Tehát, mint ennek az országnak polgárai, ismerjük törvényét, népét és nyelvét; ezért nem egy távoli, bizonytalanról beszélünk, hanem olyanról, mely már most a miénk.

Így adja át Isten országának követségét minden Ő gyermekének ebben a világban, hogy a megvetett és megtöretett emberben Krisztus fog egyre inkább kiábrázolódni. Csodálatos olvasni azokat a beszámolókat, amik a középkori keresztyének vallomásáról szólnak, hogy milyen bölcsen hallgattatták el vádolóikat a kérdéseikre adott válaszokkal. Ez csak akkor lehetséges, ha valakiben Jézus Krisztus él és munkálódik. Ha csupán teológusként vagy vallásos emberként próbálná meg valaki ezt a küldöttséget, kudarcot vallana. Azért halnak ki vagy válnak belterjessé a vallási közössé-

gek, mert nem Jézusból, hanem a hagyományokból táplálkoznak, melyeknek nincs bizonyságtevő erejük.

Élet csak ott fakad, ahol Jézus nevében és az Ő követségében hirdetik az Igét. Aki nem az élő Krisztust hirdeti, az hamis apostol (2. Kor. 11: 13), és hamis Krisztust hirdet (Márk 13: 22).

JÉZUS A SZABADÍTÓ

Azért ha a Fiú megszabadít titeket, teljességgel szabadok lesztek (János 8:36).

A zsidók nemzedékek óta várták a Messiást. Évszázadok alatt más nemzetek elnyomása alatt éltek és vártak egy olyan, Istentől küldött és a próféták által megígért embert, aki végleg megszabadítja őket az idegen elnyomás alól és visszaadja Izraelnek az őt megillető helyét a világban.

Ez a várakozás és vágy olyan mélyen idegződött be náluk, hogy a tanítványok is, akik három éven át hallgatták Isten országának tanítását, csalódásukat fejezték ki Jézus halála után, mint akik azt gondolták, hogy Ő fogja ilyen módon megszabadítani Izráelt (Lukács 24: 21). Még feltámadása után is csodálkozva kérdezték, hogy nem most állítja-e helyre az országot Izráel számára (Csel. 1: 6).

Jézus pedig már jóval korábban elmagyarázta nekik, ki a rab-szolga, kinek a kiszabadítására jött el erre a világra. Azt mondta: mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. Nyilván, ha felismerték volna, hogy Jézus nem, mint hadvezér vagy földi király hoz szabadságot, hanem mint igazság (János 8: 32), nem tettek volna fel ilyen kérdéseket.

Tehát az igazi szabadságot Jézus Krisztusban nyerhetjük el. Őbenne leszünk képesek az igazságban és a világosságban járni, és így megszabadulunk a bűntudattól és vádolástól, amire az ószövetségi áldozatok nem voltak képesek (Zsid. 10: 4). Őbenne lehetünk szabaddá a félelemtől, a szorongástól és a vádolástól.

A törvény átkától Krisztus szabadított meg minket. Tudjuk, hogy amíg a törvény alatt voltunk, az csak vádolt minket, állandó lelkiismeret-furdalás alatt éltünk. Pál óva inti a galaciabeli gyülekezetet attól, hogy visszatérjenek a törvény alá, mert így azonnal elveszítik a Jézus Krisztusban való szabadságot (Gal. 2: 4,5; 5: 1-4). Ugyanez vonatkozik az emberi rendelkezésekre is (Kol. 2: 8, 20).

JÉZUS A MEGTARTÓ

Mert született néktek ma a megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában (Lukács 2:11).

Az új evangéliumi mozgalom azt tanítja, hogy ha valaki egyszer újjá született, az nem eshet el. Ez a tanítás azért hamis, mert féligazság.

A Szent Írás számtalan helyen tesz arról bizonytságot, hogy egy megkegyelmezett ismét eleshet a kegyelemből (Kol. 1: 23; Zsid 6; 10; stb). Hogy ez ne történjen meg, erre egyetlen garancia az, hogy Jézusban maradjon.

Az Ő halála által nyertük el bűneink bocsánatát és a békességet, és csak az Ő élete által maradhatunk is meg (Róma 5: 10). Ő üdvözíteni is fog minket, ha Ő általa járulunk Istenhez, mert Ő közbenjáró, Aki esedezik értünk (Zsid. 7: 25). Azért biztosak lehetünk benne - és vessük teljes hitünket rá - hogy a jó Isten meg is ad minden szükséges erőt és segítséget, ha Krisztusban maradunk (Róma 8: 32). Neki olyan ígérete van, hogy ha segítségül hívjuk az Ő nevét, akkor megtartatunk (Csel 2: 21).

Azért ne hagyjuk magunkat megfélemlíteni vagy elbizonytalanítani: a mi üdvösségünk nem 'lehet' vagy 'talán', hanem 'biztos'. De csak akkor, ha az Úr nevét segítségül hívjuk. Ha hiszünk Őbenne, hittel tekintünk fel az Ő helyettesítő áldozatára, meg-tartatunk és örök életünk van (János 3: 14-17)!

Ha nincs meg ez az üdvbizonyosságunk, akkor keressük azt Jézus Krisztusban. Lehet, hogy soha nem találtuk még meg, vagy lehet, hogy elveszítettük Őt. Azért vigyázzunk, nehogy elérje nálunk a kísértő azt, hogy az Isten Fiában való hitet ismét felcseréljük a törvényre (Gal. 3: 1-4). Mert ha ezt tennénk, akkor biztosan ki esnénk a kegyelemből (Gal. 5: 4).

Tehát a megtartatás egyetlen és biztos feltétele, ha megmaradunk Jézus Krisztusban. Ha viszont Őbenne maradunk, akkor ne engedjük, hogy bárki is elbizonytalanítson minket, mert biztos, hogy megtartatunk (János 10: 27-30; Róma 8: 38-39). Amit Isten megígért az Ő Fiában, azt biztos, hogy meg is adja.

JÉZUS, MINT FŐPAP

Lévén azért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek fia... (Zsid. 4:14).

A főpapokat azért választották, hogy bűnért való áldozatot vigyen az emberekért Isten elé (Zsid 5: 1). Mint ezt már említettük, az Ószövetség idején áldozatot vittek az emberek a bűnei-kért, és az áldozati báránynak kellett meghalnia azokért. Mivel ezeknek az állatoknak vére nem volt képes a bűnöket eltörölni, úgy ezek az áldozatok, főpapok közbenjárása Jézusra mutatott előre. Csak az Ő áldozatát fogadta el Isten.

Krisztus egy személyben egyesítette az áldozót, mint főpapot és az áldozatot, mint bárányt. Egyetlen más főpap se vitte saját magát áldozatul a bűnért.

Ez a főpapság ott kezdődött, hogy az emberi természetet, annak gyengeségét felvette magára (Zsid. 2: 17). Ebben lett hasonlóvá a régi szövetség főpapjaihoz, akik gyarlóságban éltek (Zsid. 5: 1). Ezért lehet bizodalunk a mi Főpapunkhoz, mert Ő is ebben a testben ilyen gyarlóságban volt, és teljesen együtt tud érezni a mi gyengeségeinkkel és kísértéseinkkel (Zsid. 4: 14-16). Ő nem azért nem tett bűnt, mert nem ebben a gyarló testben élt, hanem azért, mert Ő nem szakadt el Istentől, mint ahogy az emberiség Ádám-ban. Azért tudja megérteni, hogy mi minden küzdelmünk ellenére sokat botlunk a test gyarlósága miatt, és ezért jár közben értünk Istennél (1. Tim. 2: 5). De ezen botlások ideje alatt nekünk sok szenvedésen kell keresztül mennünk, mint ahogy a mi Főpapunknak is, aki a szenvedések által szenteltetett meg és így tanulta meg az engedelmességet és jutott tökéletességre (Zsid 2: 10,11; 5: 6-10). Ez Krisztussal való egyé válásunk titka. Ha ezt ki akarjuk kerülni, magát Jézus Krisztust kerüljük ki; nélküle pedig lehetetlen Istenhez eljutni.

Azért ne féljünk ezektől a szenvedésektől, hanem járuljunk bizodalommal a mi Főpapunkhoz, mert Ő is hasonló szenvedéseken és kísértéseken ment keresztül, és Ő lesz segítségünk (Zsid. 2: 18). Őbenne mindent el tudunk viselni (Fil. 4: 13).

JÉZUS, MINT ORVOS

Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyulatos meg. (1. Péter 2:24)

Az emberiség halálos betegsége a bűn (Róma 6: 23). Aki vétkezik, annak meg kell halnia.

Jézusról azt mondja Ézsaiás próféta: ...fájdalmak férfja és betegség ismerője, mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt és nem gondoltunk vele. Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.

Igen, Jézus olyan orvos, mint akihez nincs hasonló. Ő úgy gyógyította meg halálos betegségünket, hogy magát a betegséget vette fel magára. Az Ő emberi testébe vette a mi bűneinket, melyért nekünk el kellett volna szenvedni az örök halált, mint a betegség következményét, és így a betegségünk következményét is Ő viselte, a rettenetes kínhalált.

Ő úgy gyógyított meg minket, hogy mi betegségünknek semmi következményét már nem kell, hogy érezzük, megmentett a haláltól.

Most is hozzá mehetünk bizalommal, mint a betegség ismerőjéhez, ha lelkünk beteg. Ő jól tudja a gyógymódot amire szükségünk van. Sokszor kell, hogy sebet ejtsen rajtunk, de Ő maga köti be és gyógyítja sebeinket (Jób 5: 18). Sokszor nagyon fájdalmas ez a gyógyítás, de mikor egy-egy ilyen kezelés után felismerhetjük gyógyulásunkat, akkor megértjük, hogy szükségünk volt rá, és egyre könnyebben fogadjuk.

Csak az tud mások lelki betegségén segíteni, akiben Jézus él, mint áldott orvos. Ha valakinek nincs vele élő közössége, akkor csak további károkat okoz a sérült lelkekben. Szennyes kézzel műtétet végrehajtani beláthatatlan következményekkel járó fertőzést okoz. Ezért mérhetetlenül nagy felelősség van a lelki gondozókon, legyenek azok önkéntesek vagy a gyülekezet által hivatalosan megválasztottak.

JÉZUS A BÉKESSÉG FEJEDELME

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeség fejedelmének!
(Ésaiás 9: 6).

Békesség csak ott lehet, ahol Jézus van. De ez nem olyan békesség, mint amit a világ nevez annak (János 14: 27).

Jézus békessége állandó és zavartalan. A hívő ember állandó viharokban él, de azt a békességet, mely szíve mélyén van, ezek a viharok soha nem zavarhatják meg. Ez Jézussal való kapcsolatunk eredménye. Minél erősebbek életünk viharai, annál erősebben kapaszkodunk Krisztusba, és a Benne való békességünk is annál állandóbb, mélyebb lesz.

Egy gyülekezetben csak akkor lehet krisztusi békesség, ha a Békesség Fejedelme a gyülekezet Ura. Nem csak szóban, hanem valóságban is. Különben soha nem lesz békesség, még ha annak nevezik is. Helyette megalkuvás, félelemből való engedelmesség lesz, mely külső látszatra békességet eredményez ugyan, de a szívekben soha nem lesz az igazi.

Jézus békessége teljesen más. Itt emberi értelemben ellentmondással találkozunk ismét. Ott van az Ő békessége, ahol a vihar dúl. Így érthetjük meg azt az ellentmondásosnak tűnő kijelentést, amikor azt mondja: Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak a Földre, hanem fegyvert (Lukács 12: 51). Ott, ahol az igazság megjelenik, ott a Sátán is azonnal munkálódni kezd, hogy megpróbálja lerombolni Isten munkáját; ezért van Krisztusért a háborúság.

És ez nem csak a világ részéről történik, hanem nagyon sokszor a közösségen belül, amikor a Sátánnak sikerül találnia arra alkalmas embert, akin keresztül megpróbálja megakadályozni az Úrnak általunk elvégzett munkáját. Ha ilyenkor a „békesség kedvéért” meghunyászkodunk, elveszítjük a belső, Jézussal való békességünket, még akkor is, ha körülöttünk csend lesz.

Isten országáért való sok munka szakad félbe éppen azért, mert sok „jó indulatú” figyelmeztetést kap az, akit Ő használni akar, miután összetöri. Sokan elismerik bár, hogy jó az amit tesz vagy szól, de a békesség kedvéért le akarják beszélni annak folytatásáról. Ilyen jó szándékú közeledését utasította vissza az Úr Pé-

ternek, mert felismerte, hogy a háttérben a Sátán áll, aki kedvezni akar neki, hogy Isten munkáját megakadályozza. Aki ilyen tanácsot ad, az bölcs, de nem az Isten dolgaiban, hanem csak az emberi dolgokban (Máté 16: 23).

Azért nagyon fontos az, ha bárki, barátunk vagy rokonunk, esetleg gyülekezeti előjárónk is mást mondana, mint amit az Ige, a békesség kedvéért nem engedelmeskedhetünk. Bár emberünk számára könnyebb lenne konfliktusok nélkül élni, de ezzel elveszíténénk az Úrban való békességünket.

Egy közösség mennél inkább eltér Krisztus útjáról, annál inkább jellemző rá, hogy azokat, akik semmit nem tesznek, békességben hagyják, akik pedig Jézus nevében munkálódnak, megakadályozni próbálják. Különösen azok ellen megy ez a támadás, akik az élő Igét szölik, mert ez bántja azokat, akiket ítél (János 7: 7). Jóllehet azok, akik így hirdetik az evangéliumot, nem ítélnék; hanem éppen a lelkek megmentéséért küldetnek, de az általuk hirdetett Ige kárhoztatásként esik rájuk, mert nem akarnak megtérni (János 12: 47-48).

A Sátán olyan békességet akar, ahol nagy a tolerancia: megtűrik a bűnt és a világot a közösségen belül. És hogy ez a „békesség” megmaradjon, lecsendesítik azokat, akik ellene szólnak.

Azért soha ne riadjunk vissza, ha Isten országáért háborúságot kell is szenvednünk ott, ahol nem gondoltuk volna, mert így elszenvedve a háborúságot, Krisztus békessége fog erősödni a szívünkben. Ha támadás ér minket ezért, akkor ne hunyászkodjunk meg, hanem keressük fel Jézust a mi titkos kamrácskánkban, és olyan békességet fogunk nyerni, amelyet nem lehet meghamisítani. Ez lesz a biztosítéka annak, hogy valóban azt tesszük és szölik, ami őelőtte kedves. Ha mégis vádolást érzünk akkor, amikor így Jézushoz akarunk menekülni, és nincs meg a belső békességünk, akkor felül kell vizsgálni, hogy nem-e csak a magunk nevében szöltünk vagy cselekedtünk (1. János 3: 2-22).

JÉZUS A VŐLEGÉNY

A gyülekezet és Krisztus viszonyát nem lehetne találóbb példával jellemezni, mint a menyasszony és a vőlegény egymás iránti kapcsolatával, egymáshoz való vonzódásával.

Jézus váltságművének nagyságát mélyebben megérthetjük, ha elolvassuk a próféta szavait (Ezékiel 16: 4-14), amely előremutat arra, hogy Krisztus miként tisztítja meg és jegyzi el magának a bűnös embereket, hogy őket egy gyülekezetté, Menyasszonyává jegyezze el magának.

Úgy gondolom, nem kell különös magyarázat ahhoz, hogy egy kicsit megérthessük, mennyire szereti Krisztus a gyülekezetet, az övéit, ha belegondolunk abba, hogy mit fizetett érte. Kifizette a teljes váltságdíjat és most a gyülekezet, mint az Ő menyasszonya a felkészülés állapotában van, készül Vőlegénye fogadására.

Az így a bűnökből megváltott emberek alkotják Jézus menyasszonyát, akiket az Ige készít fel és tisztogat arra, hogy képesek legyenek fogadni a Vőlegényt, amikor megjelenik (Efézus 5: 25--27). Ezzel a példával él Pál apostol is, mint akinek feladata a gyülekezetnek elkészítése Krisztus fogadására (2. Kor. 11: 2).

János, amikor elragadtatott a Pátmos szigetén és kilépett az idő korlátaiból, látta a menyasszonyt, a Bárány feleségét, aki teljesen el volt készülve (Jel 21: 9). Szépségét képtelen volt leírni, ezért a legdrágább kövekkel próbálta ábrázolni azt egy város hasonlatával. Ez Istennek városa, a Bárány menyasszonya, akik mi vagyunk.

Csak az tartozik Krisztus élő gyülekezetéhez, a menyasszonyhoz, aki valóban várja a Vőlegény érkezését és minden nap mélyen a bensőjéből tör elő a vágy, hogy bárcsak ma megjelenne, mint ahogy azt a Sion Hárfa 56. éneke kifejezi. Hogy lehetne elképzelni azt, hogy valaki Krisztus menyasszonya volna, de szinte soha nem gondol a Vőlegény érkezésére, vagy úgy gondolja szíve mélyén, hogy talán még nem jön el. A keresztyénségnek ma ilyesmi viszonya van Krisztushoz.

Az üldözött gyülekezet sóvárogva várta Vőlegénye visszajövetelét. A börtönök mélyéből, a Jézus nevéért való bizonyoságtétel szenvedései között sokszor tört elő a szív mélyéből a sóhaj, hogy bárcsak minél hamarabb megjelenne az Úr. Ma, amikor a keresztyénség olyannyira hasonlít a világhoz, hogy az nem háborgatja

már, egészen itthon és kényelmesen érzi magát ebben a világban és ezért nem várja vissza az Urat.

De van egy kicsiny nép szétszórtan, akik Krisztus menyasszonyát képezik, akik különböző hitközösségek tagjaiként készülnek Uruk visszajövetelére és élő bizonyságok gyülekezetük tagjai számára.

A lelki parázñaság jelentése a vőlegény és menyasszony példáján keresztül érthető meg legjobban. Olvassuk el a fentebb említett próféciát a 15. verstől, mely szembe állítja Krisztus áldozatát az Ő drága vérén megváltott jegyesének a világhoz való viszonyulásával. Ha valakinek szívét elfordítja Krisztus szeretetétől a világ lelkülete, a mammon (pénz), az olyan, mint amikor egy leánynak jegyese van ugyan, de érzelmeit és gondolatait egy másik férfi köti le (Jakab 4: 4). A mai keresztyénség jellemzője az, hogy olyan mértékben vannak elfoglalva a hétköznapi élet gondjaiban, melyet a test kényelme, élvezete és a jólét utáni vágy eredményez, hogy alig jut eszükbe a Vőlegény.

Ha viszont valaki mély szerelemmel és vonzalommal van jegyese iránt, akkor annak gondolata mindig csak körülötte forog és a környezetére szinte nem is szentel különös figyelmet. Így történik mindenkivel, akinek Jézus a vőlegénye; a világ csak mint egy őt körülvevő, fárasztó közeg lesz számára és még inkább fokozza benne a vágyat a vele való találkozásra.

Annak, aki így, ebben a várakozásban tölti napjait, nagyon vigasztaló érzés tudni, hogy égi Vőlegénye ilyen mély érzésekkel, ilyen forró vágygal készül eljönni érte, hogy ennyire szíve mélyén szereti őt.

JÉZUS, MINT PÉLDAKÉP

...Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok... (Máté 11:29).

Jézus lehetett volna bármilyen bölcs tanító, ha élete nem támasztotta volna alá azt, amit tanított, nem lett volna ereje beszédének.

Példamutatásának ereje alázatosságában rejlett. Alázatossága ott kezdődött, amikor alárendelte magát az Atya akaratának (János 6: 38). Ezért vett fel emberi testet, ez volt rá jellemző egész földi létében is, és ez élete végén a kereszthalálban csúcsosodott ki (Fil. 2: 6-8).

Az, hogy mi nem tudunk példaképpen eljárni embertársaink előtt, azért van, mert nem alázzuk meg magunkat Isten előtt teljesen. Ez az alázat abban rejlik, mint Jézus alázata, hogy a test akaratával ellenkező keresztet elfogadjuk, mely minket Jézus lényéhez egyre inkább hasonlóvá tud tenni.

A mai idők keresztyénsége egyre kevesebbet vállal el ebből a keresztből, ezért nem képes példa lenni a világ számára, így a kereszt fájdmánának hiányában nem tud kiábrázolódni benne Krisztus (Gal. 4: 19). Krisztus csak akkor tud bennünk élni, ha mi is vele együtt megfeszítettünk (Gal. 2: 20).

Mi magunkat nem vagyunk képesek megalázni akkor, amikor már Krisztus nevéért gyalázatot és megkisebbitést kell szenvednünk. Erre csak akkor vagyunk képesek, ha akkor aláztuk meg magunkat, amikor a mindenható Isten akarata alá helyeztük a miénket, várva és elfogadva vezetését, mely alól nem próbálunk meg kibújni akkor se, amikor a test számára nagyon nehéz az.

Ezt jól kifejezi egyik énekünk, amikor azt mondja: Az Úrnak vezetését értsd meg alázattal (S.H. 83: 6). Ha így meg tudtuk magunkat alázni az Ő vezetése alatt, akkor összetörik énünk a szenvedésekben, Jézus lénye pedig egyre inkább látható lesz bennünk. Ekkor már nem kell erőfeszítéseket tennünk ahhoz, hogy meg tudjuk magunkat alázni, mert a bennünk lakozó Krisztus természete csak ezt teszi lehetővé számunkra.

JÉZUS AZ ÚT

Én vagyok az út (János 14:6)

A bűn eltávolította az embereket Istentől. Ezzel együtt az ember elvesztette boldogságát és akaratlanul is érez valami hiányt, amit maga se tud megfogalmazni: ez az Istennel való kapcsolat hiánya. Jézus azért jött el, hogy ezt a kapcsolatot helyreállítsa.

Úgy, mint a világvallások, sok keresztyén közösség állít fel bizonyos rendszereket, melyek arra volnának hívatottak, hogy az emberek tartós boldogságot érjenek el általuk, tehát Istenhez vezesse el őket. Ebben rejlik a félrevezetés gyökere: ugyanis Istenhez nem lehet semmiféle vallási hagyományon, rendszeren keresztül eljutni, csak és kizárólag Jézus Krisztuson keresztül.

Ezért az Istennel való kapcsolat, az örök élet elérésének megismerése Jézus ismeretében rejlik (János 17: 3). Ha ismerjük Jézust, akkor ismerjük az utat az Atyához (János 14: 3-6). Csak Jézus Krisztus ismerete által lehetünk az isteni természet részeseivé, miután csakis Ő általa kerülhetünk ki a romlottságból (2. Péter 1: 2-4).

Jézus megismerése nem az evangéliumi történetek ismeretében áll. Őt ismerni csak egy vele való szoros kapcsolatban lehet. Ha valaki ismeri Jézus élettörténetét az evangélisták feljegyzése alapján, de maga hamisságban, a világ és a test élvezetében él, az nem ismeri Őt, hanem csak hallomásból tud valamit földi életéről.

Természetesen a Biblia útmutató Jézus megismeréséhez, azáltal az Istenhez vezető út ismeretéhez is, de Őt igazán csak akkor ismerjük meg, ha az Ő élete a mi életünké is válik. Az, hogy Jézus az út az Atyához, azt jelenti, hogy nekünk is azon az életúton kell végigmennünk, amin Jézus földi életében végigment (Máté 20: 23). Ha ez nem így volna, akkor Jézus nem valóságos út volna az Atyához, hanem csak jelkép. Figyeljünk oda: aki nem beszél arról, hogy Jézus követésének ára a keresztség és a szenvedés, az nem az igazi Krisztust prédikálja és hamis reménységben tartja az embereket. Tele van ma a keresztyénség olyan tanítással, amely Jézus áldozatát és váltságművét kiemeli ugyan, de semmi útmutatást nem ad az Ő követésére, mely az Ő szenvedéseinek részesévé tesz minket (1. Péter 2: 21; 4: 13), mint ahogy Ő maga is a szenvedések által tanulta meg az engedelmisséget és úgy jutott el a tökéletességre,

és így lett az üdvösség szerzője azoknak, akik Neki engedelmeskednek (Zsid. 5: 8,9).

Aki emberi rendelkezésekből és hagyományokból álló rendszert állít fel és hirdeti azt, mint Istenhez vezető utat, az becsapja az embereket, mert azokon keresztül nem lehet eljutni a lélek örök boldogságához. Nagyon sok egyház, gyülekezet van, akiknek elődeik valamikor megtalálták az élő utat Istenhez, de nemzedékeken át a hagyományok és emberi rendelkezések rendszerévé lett, és hamis biztonságot ad tagjainak, akik úgy gondolják, hogy ezen kerektek közt lehet eljutni Isten országába.

Ez azt eredményezi, hogy közösségüket tekintik az üdvösség útjának és megelégszenek azzal, ha annak rendjét és szokásait megtartják, és mindazt, ami attól eltér, világinak nevezik, még ha maguk élő kapcsolatra Krisztussal soha nem is jutottak el. Ez egy könnyű út - még ha a közösség ezt nevezi is szoros útnak -, és sehova nem vezet.

Az igazi szoros út Jézus Krisztus. Csak az ismeri meg ezt az utat, aki valóban befogadja Jézust szívében. Fel fogja ismerni életében azokat az ismertető jegeket, melyek Jézus életére is jellemzőek voltak: száz annyit kap, mint amit elhagyott érte, sok nyomorúsággal egyben. Életének szakaszai ugyanazok lesznek: Gecsemáné, kereszt, Golgota, feltámadás és megdicsőülés. Ugyanabban a sorrendben. Jézus életútja a szenvedésen és a halálon át vezetett. Csak akkor haladunk ezen az úton, ha a mi életünk is a szenvedésen és a halálon keresztül vezet. Ha átadjuk magunkat ennek a vezetésnek és elfogadjuk ezt a keresztet, csak akkor járunk ezen az úton. Nincs más lehetőség, nincs más út Istenhez. A tömegeket vonzó, kereszt nélküli keresztyénség éppen úgy nem vezet Istenhez, mint a hagyományokon alapuló vallásos út.

Jézus nem azt mondta magáról, hogy Ő egy út, hanem Ő az út. Ez teljességgel kizár minden egyéb lehetőséget ahhoz, hogy az ember eljusson Istenhez, a boldogság forrásához. Van egy megközelítés - mely elég népszerű a keresztyén körökben is, - hogy Isten egy magas hegy tetején ül és a hegy különböző oldalán igyekeznek fel az emberek hozzá, és végül mindenki hozzájut.

Ez a felfogás a világvallások közti ökumenizmus alapja. Ugyanúgy a keresztyénségen belüli ökumenikus mozgalmat meghatározza, mint ha a vallások lennének utak Istenhez. Ezt az egyik

gyülekezetünk megnyitóján egy asszony fogalmazta meg, amikor az asztalnál (szószék) szólt a gyülekezetnek, kifejezve azt, hogy minden vallás Istenhez vezet, beleértve azt is, amelyik most szenteli fel új imaházát. Ez egy azok közül.

Az valóban igaz, hogy egy a sok vallás közül, de éppúgy nem vezet Istenhez, mint a többi. Ha csak azt az egyetlen tényt figyelembe vesszük, hogy közösségünk mennyit változott hitfelfogásában és annak megélésében megalakulása óta, azzal szemben Jézus Krisztus soha nem változik (Zsid 13: 8). Ő marad egyetlen út az évezredek változásai alatt is, minden nemzetben, nyelvben és kultúrában. Vallások alakulnak, szétszakadnak, elvilágiasodnak majd megszűnnek; de Jézus Krisztus marad számunkra az élő út, melyet az ő áldozata által szentelt fel mindazoknak, akik mindenestől vállalják az ő követését (Zsid. 10: 20).

Ez a szoros út, melyen járva az ember felvállalja Krisztusért való gyalázatot és üldözést (Zsid 13: 13). Míg a vallás emberi rendelkezéseket állít fel az Isten országába jutás feltételeként, melyeket könnyű megtartani, mégis szoros útnak nevezik, és mégse vezet az ígért célhoz; addig Jézus Krisztus magát nevezi meg útnak, melyről mindenki megtapasztalja, hogy igen szoros, aki azon indul el.

JÉZUS AZ ALAP, MINT KŐSZIKLA

Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus (1. Korintus 3:11).

Ezt az igeverset valószínűleg minden keresztyén ember elfogadja, a gyakorlati életben mégis sokan figyelmen kívül hagyják. Maga Jézus mondta, hogy épülnek olyan házak, melyek nem erre a szilárd alapra, Jézus Krisztusra épülnek, hanem a bizonytalan homokra. Mit jelent ez?

Egy ház alatt általában nem lehet látni az alapot. Mégis meghatározója az egész ház stabilitásának. A különböző alapokra épült házak lehetnek teljesen egyformák, egyformán szépek és stabilnak kinézők. Mindez csak addig, míg egy kemény vihar meg nem próbálja; ott derül ki, hogy melyik háznak mi volt az alapja.

A hívő ember életében elkerülhetetlenül eljönnek a viharok. Ha valaki felteszi életét Krisztus követésére, akkor a Sátán se lesz tétlen, és minden erőt igénybe vesz, hogy az így keletkezett lelki házat, az új lelki életet a lehető legrövidebb idő alatt romba döntse. Az eszközökben se válogat; a legkifinomultabb és legcsalárdabb kísértésektől éppúgy nem riad vissza, mint a legkegyetlenebb kínzásoktól, hogy Jézus Krisztus követőjének útját megakadályozza. Ezek a viharok, melyek el kell, hogy jöjjenek minden keresztyén számára, ember felettiek és ezért az ember semmiképpen nem tud megállni bennük. Egyetlen eset kivételével: ha lelki háza Krisztusra, mint kősziklára épült.

Maga Jézus meghatározza, hogy mit jelent Őrá építkezni: nem elég hallani vagy olvasni az Ő Igéjét, hanem azt meg is kell cselekedni (Máté 7: 24). Néhány verssel előbb mondja: Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekeszi az Én mennyei Atyám akaratát.

A mai hívői körökben egyre több a teológiai ismeret, egyre nagyobb hangsúlyt fektetünk a gyülekezet „hitelvi” kérdéseire, amelyek által megkülönböztetjük magunkat a más egyházaktól. Ugyanakkor egyre kevesebb a cselekedet. Egy adott jó cselekedet eldöntéséhez sokszor hónapokig tartó tanácskozás szükséges, megtakarított pénzeket halmozunk fel és ingatlanokba fektetünk. Közben gyülekezetünk már szinte semmit nem tesz azért, hogy az elveszett világból lelkeket mentsen meg az Úr számára. Míg fi-

gyelmét leköti az, hogy miként maradjon meg a „régien alapon”, már régen nem azt teszi, amit Jézus mond, és így már egyáltalán nem az igazi alapon, a kősziklán áll.

Túl sok a pap és a lévita, kevés az irgalmas samaritánus. A hagyományok és az azok alapján felállított hitelvi kérdések fontosabbak, mint az út szélén fekvő nyomorultak, elveszett emberek. A közösség legnagyobb önbecsapása, ha tagjaitól és megtérőitől elvárva hagyományaihoz és hitelveihez való ragaszkodást, ezt nevezni meg a hit alapon maradásnak; közben pedig egyre passzívabb a krisztusi cselekedetek területén.

Tehát Jézus azokat hasonlította a kősziklára építők példájához, akik cselekszik Isten akaratát: Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házat.

Aki így Jézusra építkezett, az biztos lehet benne, hogy sem az üldözés kegyetlen vihara, se semmilyen kísértés, se tévtanítás nem fogja kimozdítani erről a szilárd alapról.

Tudjuk, hogy a kő az egyik legtartósabb anyag, mely változás nélkül állja az évszázadok próbáját. Ugyanígy Jézus: nála sincs semmi változás (Zsid. 13: 8). Akiben Jézus él, az nem inog az idők változásaiban, hanem szilárdan áll minden viharral szemben. Ha bárki ellenkezésbe kerülne Krisztussal - az övéiben -, annak össze kell töretnie (Lukács 20: 18).

Ezért, ha Jézus Krisztusban maradunk, szilárdan fogunk állni akkor is, ha különböző hitvitákban akarnak meggyőzni minket vagy nem igei tanok elfogadására rábírnak. Leginkább nem is szükséges belebonyolódni ilyen vitákba, mert Krisztus, mint kő-szikla olyan biztos alap, hogy az idők viharai úgyis kimutatják annak valódiságát. Aki így Krisztusnak ütközik, mint az egyedüli igazságnak, össze fog törni. Aki pedig hagyja, hogy Krisztus, mint szegeletkő ráessen, annak régi emberét Ő összetöri.

JÉZUS A SZŐLŐTŐ

Én vagyok a szőlőtő, ti szőlővesszők (János 15:5)

Mint láttuk, Jézus az igazi alapot a cselekedetekkel határozza meg. Ahhoz, hogy valaki ezeket a gyümölcsöket teremni tudja, Jézusban kell maradnia. Vele olyan elválaszthatatlan kapcsolatban lenni, mint amilyen kapcsolatuk van a szőlővesszőknek a tőkével.

Azért mondja Jézus: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Jézus minden gyümölcstermésnek és jócselekedetnek feltétele. Ha a szőlővesszőt levágják a tőkéről és akár néhány milliméterre teszik hozzá, akkor se fog többé gyümölcsöt teremni. Csak ha teljes kapcsolatban áll vele. Így senki nem teremhet jó gyümölcsöt, aki olvassa a bibliát rendszerint, eljár az istentiszteletekre, imádkozik, de még sincs egy élő, szoros kapcsolatban Krisztussal.

Krisztus nélkül lehet ugyan a világi vagy gyülekezeti normák szerint erkölcsös életet élni, de lelki gyümölcsöket teremni soha! Önmagában egy vallási közösséghez tartozás nem eredményezi a gyümölcstermést. Ha egy közösség úgy értelmezi a 6. verset, mint hogy aki nem marad meg a közösségben, az kivette-tik, megszárad és majd a tűzre vettetik, az nagyon téved. Ugyanis itt Jézus magáról beszél és nem a gyülekezetről. Fontos és jó megmaradni a közösségben, de hiába mondhatja el valaki magáról, hogy ő már évtizedek óta hű tagja a gyülekezetnek, de még sincs élő kapcsolata Krisztussal, semmit nem használ neki. Gyümölcstelen lesz az élete.

Egy közösségben minél több ilyen, a közösség hagyományaihoz buzgón ragaszkodó, de gyümölcstelen vessző van, annál kevésbé lesz kíváncsi a világi, elveszett emberek számára. Hiszen nem fogják látni ezeket a jó cselekedeteket, gyümölcsöket, és nem dicsőítik Istent érte (Máté 5: 16).

Aki Jézusban él, az gyümölcsöt terem. Aki gyümölcsöt terem, azt az Atya, mint szőlőmunkás megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Azért mindenkinek, aki Krisztusban van, keresztül kell menni ezen a fájdalmas tisztogatáson (János 15: 2). Ez jele annak, hogy valaki a szőlőtőben van. Akit nem éget ez a tűz, az nincs Krisztusban.

Tudjuk a gyakorlati életből, hogy a kertész azokat a vesszőket, melyeken nem ígérkezik gyümölcs, kimetszi. Amelyeken pedig mutatkozik fűrt, azt meghagyja, és kitör belőle minden oldalhajtást, melyek elvonnák a tőkéből származó életerőt a gyümölcs-terméstől.

Isten ilyen munkát végez minden újjászületett, Krisztusban élő ember szívében. Életünk minden meddő, hiábavaló hajtását eltávolítja, melyek akadályozzák az Igének, mint életnedvnek áramlását életünkben. Meg kell törni énünknek és megsemmisülnie ahhoz, hogy az Ige gyümölcsöt teremhessen bennünk.

Amikor ezen a folyamaton keresztül megyünk, sokszor nem is tudjuk, mi történik velünk, nem értjük belső szenvedéseink okát. Gyakran már hosszabb időt kell eltöltenünk egy sok szenvedéssel járó, nehéz próbában, mire látni kezdjük annak célját, hogy életünkben valamit eltávolít az Úr.

Azért alázatosan meg kell hajolnunk Istennek ilyen irányú akarata és munkája alatt. Ha embertársainktól, sőt nagyon sokszor hittársainktól is kemény ütésekert kapunk, ha ott, ahol úgy érezzük, hogy vigasztalásra lenne szükségünk és testvéreink elfordulnak tőlünk, akkor legyen bennünk meggyőződés, hogy az Úr engedi ezeket a fájdalmakat, mert tisztít bennünket. A hívő ember életében különbözők ezek a szenvedések, mondhatjuk, teljesen egyénre szabottak, de minden esetben célirányosak.

Az Ő kegyelme által egyre inkább láthatjuk, hogy ezek a tisztítómunkák eredményesek lesznek életünkben és megszabadulunk olyan terhektől, melyeket már mi is akadályként élünk meg lelki életünkben. Ekkor mi fogjuk kérni, hogy tisztítson minket, bármilyen fájdalom árán is.

Nagyon fontos és jó, ha hálát adunk a mindennapi kenyérért, a földi javakért és az egészségünkért; de aki Krisztusban van, az szívből hálát fog adni a szenvedésekért és a szívét égető tűzért is, mert tudja, hogy egy nemes gyümölcs termésének csak ez a feltétele. Aki így hálával fogadja a szenvedéseket, az még szorosabb kapcsolatba kerül a tőkével, Jézus Krisztussal.

JÉZUS, MINT BÚZASZEM

Ha a földbevetett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem (János 12:24).

Ez volt Jézus válasza, amikor a görögök látni akarták őt. Valószínű, hogy emberi kíváncsiság vezette őket szándékukban. Egy különös embert, egy csodatevőt akartak látni. De Jézus itt egy teljesen más nézőpontból mutat magára.

A példát a jól ismert hétköznapi életből hozza. Ahhoz, hogy a gabona teremjen, el kell vetni a földbe, ott az a föld nedvességétől csírázni kezd és az új élet ebből a megsemmisülő gabona-szemből veszi táplálékát, míg az teljesen át nem alakul új növénné. Ez az élet feltétele!

Ahhoz, hogy Jézus sokak számára életet hozzon, meg kellett halnia. Le kellett szállnia a földre, meg aláznia magát, meghalni és így lett lehetőség arra, hogy élet származzon belőle sokak számára.

Ha valaki nem megy keresztül ugyanezen a folyamaton, beszélhet bár nagyon szép dolgokat és bölcs prédikációkat tarthat, soha nem fog élet áradni belőle hallgatói számára. Az élet belőlünk csak a halálon keresztül áradhat ki. Csak akkor fog életet eredményezni másoknál, ha mi átmentünk a halálnak ezen megsemmisítő erején (2. Kor. 4: 12).

Ahhoz, hogy ez a folyamat elindulhasson bennünk, mélységesen meg kell aláznunk magunkat Isten vezetése alatt. Le kell szállnunk, mint a búzaszemnek a földbe. Ekkor tudjuk elfogadni azokat a számunkra sokszor nagyon nehéz és a test számára nem kívánatos eseményeket, melyek minket a halálba visznek. Itt sok taposáson, megaláztatáson kell keresztül mennünk, hogy énünk összetörjön és egyre inkább megerőtlenüljön, míg a halálba nem jutunk. Ez sok fájdalommal jár, míg Krisztus így megszülethetik bennünk (Gal 4: 19).

Aki nem adja át magát alázatosan Isten átformáló vezetésének, az hiába hirdeti az Igét; nem magot vet, hanem pelyvát, melyből soha nem lesz új élet.

JÉZUS AZ IGAZSÁG

Én vagyok az út, az igazság és az élet (János 14: 6)

Jézus azt mondta Pilátusnak: Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá. Pilátus, aki helytartója volt a császári birodalomnak, és minden valószínűség szerint jól kellett ismernie a római jogot, csak így válaszolt: Micsoda az igazság?

Mióta az emberiség elbukott Ádámban és a világ lelke uralja ezt a Földet, oly mértékben van jelen a hamisság, hogy az igazságot sokszor teljesen eltakarja az emberek szeme elől. A világ olyanira telve van hamissággal, hogy az emberek teljesen elveszítik igazságérzetüket. Jézus megjelenése az igazságot vetíti bele ebbe a hamis világba. Miután Ő felment a Mennybe, az övéi által világít mint hegyen épített város. Minél többen vannak a keresztyének, és természetesen az igaz keresztyénekről szólunk, annál inkább rányomja bélyegét a világra jelenlétük, mint ahogy az Úr Jézus mondta: ti vagytok a föld sója. Éppen ezért igaz ellenkezője is; minél kevesebb az igaz hívő, annál romlottabb a világ.

Így volt ez Nőé és Lót idejében is, és így van ez a mostani időben is. A mai keresztyénség oly mértékben romlott a világ hatására, hogy csak nagyon kevesen vannak már, akik Krisztus igazságát belesugározzák ebbe a világba, úgy hogy fényük kicsiny ereje a nagy sötétségben alig érvényesül.

Ebben a hamis világban nagyon nehéz tisztán látni az igazságot, és nem is képes az ember, csak ha az Igazságnak Lelkét teljességgel bírja (János 16: 13).

Az Antikrisztus szelleme ebben nyilvánul meg, hogy a hívők között nagyon megnövekszik a hamisság, és csak szájvallomással vallják Jézus Krisztust, de mivel hamisan cselekednek, nem tudva gyűlölik őt.

Nagyon erős szavaknak hangoznak ezek, de ha meggondoljuk, hogy mit mond Ő maga: Minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot (János 3: 20); a világosság pedig maga Jézus Krisztus. Ez abban nyilvánul meg, hogy ha Isten egy gyermekén keresztül rávilágít hamisságára, akkor azt elhallgattatja, megveti.

Nagyon figyelmesen és a Szent Lélek világosságában meg kell vizsgálni életünket, hogy miként működik igazságunk ebben a korrupt világban. Olyan világban élünk, ahol a hazugság olyan diplomatikus köpenybe van öltöztetve, hogy egy átlagember fel se figyel arra, hogy hazugság. A mai gazdasági élet tele van ilyen buktatókkal, mind az adó kérdésekben, mind a piacgazdaságban.

Csak akkor vagyunk Krisztusban, ha mindenben igazságban járunk; azt pedig onnan ismerhetjük fel, ha nincsenek rejtegetni való cselekedeteink. Ha igazságban járunk, akkor soha nem félünk attól, hogy fény derül valamilyen cselekedetünkre (János 3: 21). Így tesz bennünket az igazság szabaddá (János 8: 32).

A vallásos hamisság az egyik legnagyobb veszély a mai időben, mely mint egy kovász, úgy működik. Az Úr Jézus idejében a farizeusok voltak ennek hordozói, akikről azt mondta: Ha a ti igazságotok feljebb nem bővülködik az övékétől, semmiképpen nem mentek be Isten országába (Máté 5: 20). A farizeusi kovász a képmutatás (Lukács 12: 1), mely utálatos az Úr előtt.

A mai idők farizeusaira is az jellemző, hogy a törvény (leginkább saját törvényük) szerint feddhetetlenek, igazságérzetük viszont égbekiáltóan eltorzult. Mivel az emberek felületesen ítélnek, a láthatók alapján állnak az ilyenek mögé, és könnyen a félrevezetés áldozataivá válnak.

Nincs nagyobb hamisság, mint ha valaki egy igaz külsővel letakar egy szennyes belsőt. Ott, ahol emberi rendelkezésekkel túlszárnyalni látszik az isteni rendelést, és a belső romlottság csak közelebbi ismeret által válik világossá az emberek előtt, ott nincs jelen Krisztus. Sőt, a leghívebb formát mutatók sokszor az Ő legkeményebb ellenségei, akik azt gondolják, hogy az igazságot védelmezik akkor, amikor az övéit elítélik és üldözik.

Saulus ugyanezen az úton járt, amikor üldözte a hívőket; nem tudta, hogy magát Jézust üldözi (Csel. 9: 5). Önigazsága nem engedte, hogy felismerje Jézusban a valódi igazságot, bármennyire buzgó volt is (Róma 10: 2,3). De amikor az Úr megjelent neki, felismerte a valódi igazságot őbenne, azonnal egy teljes fordulaton ment keresztül (Gal. 1: 15-16). Azért tudta őt használni a jó Isten, mert magát megalázta előtte és engedte, hogy összetörje őt a szenvedések által (Csel. 9: 16), és teljesen keresztülhúzza szándékát.

Azok, akik buzgók a maguk értelmük szerint, és amikor az Úr igazsága lesújtja őket, de ők ennek ellenére szabad akaratuk szerint nem térnek meg, hanem a hamisságban gyönyörködnek, nem lesznek képesek egy idő után megtérni, mert megkeményednek (2. Tess. 2: 10-12).

Azért nagyon fontos odafigyelnünk, ha az Úrnak Lelke rávilágít életünk egy sötét foltjára, alázzuk meg magunkat Őelőtte, mert ha ellene szegülünk, akkor egy idő után mi is megkeményedünk és visszafordíthatatlan tévelygésbe kerülünk.

Ha igazságtalanság ér minket hitünkért, örülünk, mert a Mennyeeknek országa a miénk (Máté 5: 10). Minél szorosabb kapcsolatban vagyunk Jézussal, annál több igazságtalanság ér minket, és annál könnyebben is fogjuk hordozni. Ennek titka az, hogy a saját igazságunkat veszni hagyjuk, és Jézus igazsága mögé álljunk be (Fil. 3: 9). Azon ismerhetjük fel, hogy Krisztusban nevedünk, ha a minket ért igazságtalanságok egyre kevésbé háborítanak meg minket.

Jézus úgy emelkedett fel társai felett, hogy szerette az igazságot (Zsid. 1: 9). Ha bennünk él Jézus Krisztus, akkor minket is a legmélyebben felháborít a hamisság, mert az igazságérzetünk jól működik. Ugyanakkor a minket ért igazságtalanságot könnyen hordozzuk. Ez a kettő különválik bennünk, így leszünk hasonlóak Jézus természetéhez. Amikor az Atya igazsága szenvedett csorbát, mélyen emésztette őt, mint amikor a templomból kiűzte a kereskedőket, vagy ahogy a farizeusokhoz is viszonyult (Márk 3: 5). Amikor viszont őt érte a történelem legnagyobb igazságtalansága, azt minden háborúság nélkül elviselte.

Ez Jézus Krisztus igazsága. Ez az igazság kell, hogy legyen a miénk is. Ha így részesei lettünk Krisztus igazságának, akkor soha nem fogunk harcolni érte, mert tudjuk, hogy csak egyedül ez az igazság fog megmaradni az idők próbájában. Így tanulunk meg hallgatni az igazságtalanságok közt; tudva azt, hogy nem az igazság fog megváltozni. Csupán a most elnyomott és az emberek előtt elrejtett, de egyetlen valódi igazság egyszer dicsőségben fog napfényre lépni.

JÉZUS A BÖLCSESSÉG

Tőle vagytok ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nékünk Istentől... (1. Kor. 1:30).

A mai világban olyan információáradat halmozza el az emberiséget, mint még soha. Ez szellemi zűrzavart eredményezett, mely erősen rányomja bélyegét a keresztyénségre is.

Ezért felmérhetetlenül fontos, hogy biztosak legyünk az igazságban, ez pedig csak akkor lehetséges, ha az igazi bölcsesség a birtokunkban van. Mivel a bölcsesség Jézus Krisztusban van, ezért lehetetlen tisztán látni annak, akinek nincs meg vele az élő kapcsolata. Ez az egyedüli garancia az utolsó idők sötétségében való tisztánlátásra.

A teremtés olyan tökéletes mű, hogy általa az ember felismerhetné, sőt teljesen megismerhetné a Teremtőt (Róma 1: 19-20). De mivel ebben a teremtetett műben, mely az alkotó bölcsességét tükrözi, nem ismerték fel az emberek az Istent, ezért az igehirdetés által tartja meg a hívőket (1. Kor. 1: 21). Ez pedig az Ő Fia által történt, Aki szintén az Ő dicsőségének visszatükröződése (Zsid 1: 1).

De az az emberi, testi bölcsesség, amely nem ismerte fel a teremtményből az Istent, nem ismeri fel az Ő Fiában sem. Pál apostol kifejt, hogy a világi bölcsesség képtelen felfogni, megérteni Őt, mert Jézus tudománya a keresztről való tudomány (1. Kor. 1: 18), mely a test számára nem kellemes. Ezért csak az érti meg ezt a bölcsességet, aki fel is vállalja ezt a keresztet.

A keresztyénség ma keveset beszél erről a keresztről, hanem egy teljesen más bölcsességről szól. Ez emberi rendelkezéseken alapuló üres csalás (Kol. 2: 8). Ezek az emberi rendelkezések arra valók, hogy a keresztet elkerüljék (Gal. 6: 12), hogy azt ezek által helyettesítsék.

Az isteni bölcsesség nem lehet részünk, hanem csak ha először gyermekekké válunk (Máté 11: 25). Jézusnak ez a kijelentése teljesen keresztülhúzza azt a felfogást, miszerint csak az képes hirdetni Isten ígését úgy, hogy megértsék, aki teológiát végez. Igen, ha valaki úgy gondolja, hogy ahhoz, hogy egy logikusan felépített, összefüggő és értelmes tanítást adhasson, teológiai ismeretekre van szüksége, melyek sok ismeretet tartalmaznak a társadalmi és

történelmi háttéréről annak a kornak, melyben a Biblia íródott, igaza van. Csakhogy ebből az ismeretből nem lesz isteni bölcsesség, ha ez nem párosul Jézus Krisztus ismeretével, amit nem lehet tankönyvekből vagy szemináriumokon megtanulni, hanem csak a vele való kapcsolaton keresztül.

Jézus megismeréséhez csak úgy jutunk el, ha gyermeki naiv hittel fogadjuk az Ige minden kijelentését, és nem párosítjuk saját elképzeléseinkkel, nem toldunk hozzá semmi emberi rendelést vagy magyarázatot. Ez a gyermeki hit fogadja kételkedés nélkül Isten ígéreteit is.

Ha valaki hiányt szenved ebben a bölcsességben, kérheti ilyen hittel Istentől (Jakab 1: 5,6).

Csakhogy ennek a bölcsességnek ismertetője nem a tudás lesz, hanem egy békességes, tiszta, engedelmes és jó gyümölcsökkel teli élet (Jakab 3: 17). Mert ez a bölcsesség nem a tudáson alapul, hanem az Isten szeretésén (1. Kor 8: 1-3)

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy egyedül az Úr Jézusban van a garancia arra, hogy nem tévelygünk, hanem bírjuk az isteni bölcsességet, melyet a tudományok semmilyen szele nem kezdhet ki soha.

JÉZUS AZ ÉLET

Mert nékem az élet Krisztus...(Filippi 1:21).

János apostol azt mondja: Örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Csak annak van örök élete, aki Jézussal élő kapcsolatban áll. Arról nem azt mondja az Ige, hogy majd elnyeri az örök életet, hanem már megvan az örök élete (János 5: 24).

Ez a lelki élet szemben áll a vallásos étellel. Egy vallásos, emberi rendelkezéseken alapuló élet nem is élet, csupán rendszer. Ezért nem képes szaporodni.

A lelki élet hasonló a biológiai élethez. A szaporodás hasonlóan történik: az, akinek lelki élete van, a velük való kapcsolat által ezt az életet átadja embertársainak, azoknak, akik fogékonyak iránta. Ez az élő Ige hirdetésének feltétele. Ugyanis nem származhat élet addig senkiből, amíg önmagában sincs élet. Amint az Atyának önmagában van élete, ugyanúgy adta, hogy Krisztusnak legyen élete önmagában (János 5: 26). Ezt az életet nyeri el mindenki, aki Őbenne hisz, és így árad tovább az élet mások felé is (János 4: 14). Már a gabonamag példájánál láttuk, hogy nem keletkezik élet, hanem csak a halálon keresztül. Ha így naponta halálba adjuk magunkat Jézusért, akkor fog az Ő élete, annak jele mutatkozni rajtunk (2. Kor. 4: 11).

Azok a tanítók, akik felkészülnek ugyan igehirdetésükre, teológiát végeznek és bibliai háttértanulmányokat, de nem mennek keresztül ezen a halálon, jobban informáltabbá tehetik hallgatóikat, de az életet nem lesznek soha képesek átadni nekik.

Ezért van az, hogy sokszor tanulatlan emberek élő bizonyágai tudnak lenni Jézusnak és kevés ismeretükkel, sokszor szavak nélkül is megnyerik Krisztusnak embertársaikat, csupán azért, mert az élet árad belőlük.

Egy gyülekezet életének jele az, ha szaporodik. Ennek ellenkezője is igaz: ha nem szaporodik a gyülekezet, annak az élettelenség az oka. Egy ilyen közösség azzal nyugtatja magát, hogy az embereket annyira köti a világ, hogy nem akarnak már megtérni. Természetesen nem is tesz semmit ebben az irányban.

Vannak közösségek, akik felismerik, hogy nem töltik már be küldetésüket és nem hirdetik az evangéliumot az emberek közt. Ezért különböző programok, evangélizációk, közterületen való éneklések által próbálnak bizonyosságot tenni, de eredmény nélkül. Mert az élő evangélium hirdetése nem reklám vagy propaganda, hanem az élet áramlása a természetes emberi kapcsolatokon keresztül.

Ez a titka annak, hogy az üldözések idején jobban terjedt az Evangélium. Ugyanis az üldözések idején keresztül mentek az emberek azon a halálon, ami az életet eredményezte, és nem is lehetett volna ezt az életet elrejtteni. Titokban gyűltek össze, mégis szaporodtak.

A mai jóléti társadalomban és a vallásszabadság idején éppen az ellenkezője történik. A test kívánsága, a pénz és a jólét ennek az életnek kioltója, ezért nem tud áramlani az tovább az emberek felé. És ha ez az élet nincs meg, akkor lehet nagy stadionokban igehirdetéseket tartani, szórólapon vagy a médián keresztül hirdetni az Igét; tagokat lehet nyerni vele, de Isten országa számára lelkeket nem. Ellenben ha egy gyülekezet Krisztusban élő tagokból áll, akkor minden tiltás ellenére is terjedni fog az élet cselekedetben és szavakban is.

Annak titkát, hogy valaki ezt az életet elnyerje, maga Jézus mondta el: Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt. Aki feladja földi életét, azaz a test kényelmét és élvezetét Jézusért, az találhatja csak meg az igazi életet: Jézus Krisztust. Nincs más lehetőség.

JÉZUS A FELTÁMADÁS

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él (János 11:25).

Jézus két különböző feltámadásról szól a János evangéliuma 5. részben. Mindkettő Őrajta keresztül történik.

Bizony, bizony mondom nektek, eljön az idő és most vagyok, mikor a halottak hallják az Isten fiának szavát, és akik hallják élnek (János 5: 24). Egyedül Isten Fia szavának van olyan ereje, hogy feltámassza a bűn halálában levőket. Bármilyen hangzatos prédikációt tartana is valaki, ha abból nem Jézus ereje szól, nem jut el a bűn halálában levő emberek szívéig. A halottak nem képesek hallani. Egyedül Jézusnak van az a hatalma, hogy az Ő szavát meghallják és életre keljenek.

Emberi rendeléssel és hagyományokkal csak vallásossá lehet tenni valakit, de a bűn halálából való feltámadás csak Jézus Krisztusban lehetséges.

Jézus sok hatalmas dolgot tett, még halottat is támasztott. Mégis azt mondta, hogy aki hisz őbenne, hasonló, sőt még nagyobb dolgot is cselekszik mint Ő. Igen, aki Jézussal életet nyert az Ő halála által, abban maga Krisztus él és Ő cselekszik általa. Abból az emberből élet fog áradni, és a halottak hallani fogják az Ő szavát (Lukács 10: 16). Ha valaki teológiát tanult, de nem halt meg Jézussal, következésképpen nem támadt fel Ővele, annak beszédéből hiányzik az élet, és nem is fog egyetlen halottat se feltámasztani Jézus nevében. Ha viszont valaki Őbenne feltámadt és él, az az életet sugározza magából, mely másokat is életre kelt. Ez az a nagyobb dolog, mint a testi halottakat feltámasztani.

A test meghal a bűnért (Róma 8: 10), de Jézusban az is feltámad az utolsó napon (János 6: 40). Akkor már mindenki meghallja az Ő szavát, amikor a halottakat utolsó ítéletre hívja (János 5: 28,29). Az elragadtatáskor azok fognak először feltámadni, akik meghaltak a Krisztusban (1. Tess 4: 17). Ez a gyarló test vagy a testi halálon, vagy az elragadtatáson keresztül, de mindenképpen Krisztusban változik át egy dicsőséges testté, amelyik Isten országát örökölheti majd (1. Kor. 15)

JÉZUS AZ AJTÓ

Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál (János 10: 9).

Ezt a példázatot az Úr a juhok aklával kapcsolatosan mondta.

Jézus nem alapított gyülekezetet. Az első keresztyéni gyülekezet úgy jött létre, hogy mindazok, akik megtalálták Jézus Krisztusban üdvösségüket, azok egy közösségbe terelődtek össze, mint a juhok az akolban. Ehhez nem kellett szervezés, hisz mindnyájan ugyanazon az ajtón mentek be.

De az idő múlásával sokan bekerültek ebbe az akolba, akik nem az ajtón keresztül mentek be. Így jött létre az egyetemes egyház. Azt kezdték el tanítani, hogy Isten országába ezen az egyházon keresztül lehet bejutni. Amikor az egyház eltért Jézus tanításától, mindazokat eretneknek bélyegezték meg, akik még Őbenne maradva nem akarták elfogadni az új tant. Így Jézus valódi követőit, akik Őrajta keresztül mentek be, maga az egyház kezdte üldözni.

Ez az egyház időközben sok darabra szakadt szét. Történt ez azért, hogy kizárták azokat, akik Krisztus hív tanúbizonyságai maradtak, majd az így alakult, élő gyülekezetbe ismét jutottak be olyanok, akik nem az ajtón keresztül mentek be, és az egész folyamat kezdődött előlről.

Ma ennek a sokfelé szakadásnak korát éljük. Jézus Krisztus igazi gyülekezete, bár nagyon megfogyatkozott létszámmal, de szétszórtan él a keresztyén világban, különböző vallási közösségekben. Ők azok, akik az ajtón mentek be, Jézus Krisztuson keresztül. Jóllehet ők egy olyan rendszerben kénytelenek élni, ahol az igazi ajtót, Jézus Krisztust emberi rendelkezésekkel akarják helyettesíteni és az embereket azon keresztül kényszerítenék be-menni, de az igazi ajtót senki nem zárhatja be (Jel. 3: 8). Aki keresi, az megtalálja, és aki ezen zörget, annak megnyílik (Máté 7: 8).

JÉZUS A JÓ PÁSZTOR

Én vagyok a jó Pásztor: a jó Pásztor életét adja a juhokért.

(János 10:11).

A juhok teljesen védtelen állatok. A pásztor nélkül nem képesek élni. Ő az, aki gondoskodik a táplálékról és a vízről, ő az, aki megvédi őket az ellenségtől, hiszen nekik nincs mivel védekezniük. Ő az, aki meggyógyítja őket, ha megbetegszenek.

Aki nem ismeri a juhász munkáját, hanem csak annyit tud, hogy ő az, aki egy nyáj mellett áll egész nap, míg a juhok legelnek, az nem is tudja, milyen kapcsolata van a pásztornak a juhokkal.

A pásztor valóban ismeri a juhokat. Meglepő, hogy az idegen számára teljesen egyformának tűnő jószágokat külön-külön ismeri, tudja egymáshoz való rokoni viszonyukat, ismeri mind-egyiknek tulajdonságát. Ő nem csak nyájként kezeli az egészet, hanem egyénenként is a juhokat. Egyenként ismeri őket, hiszen egész nap velük van.

Nagyon találó Jézus példázata, mikor magát jó Pásztornak nevezi. Ő olyan pásztor, akinek tulajdonai a juhok, aki élete árán hozta vissza őket.

Jézusban, mint pásztorban vakon bízhatunk. Soha nem kell megkérdőjelezni, hogy ahova Ő vezet minket, vajon biztonságban leszünk-e. Legyen az dús legelő vagy a halál árnyékának völgye, legyenek bár ordító vadállatok azon a vidéken, Jézusban olyan pásztort ismerhettünk meg, aki egészen biztosan megvédi életünket.

Amint a juhok nem léteznek pásztor nélkül, úgy mi se létezhetünk Jézus nélkül. Ha viszont neki engedelmeskedünk, és követjük Őt, bármerre vezet, akkor Ő lesz számunkra a biztos garancia, hogy életben maradunk. Nincs az az ember, nincs olyan démoni hatalom, nincs olyan körülmény, amely kiszakíthatna minket az Ő erős kezéből (János 10: 28). Ha ebben szilárdan hiszünk, biztonságban érezzük magunkat a Jó Pásztor oltalma alatt.

JÉZUS A JÓ BARÁT

Ti én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek (János 15:14).

Ezzel Jézus egy olyan viszonyra utal, amit minden ember jól ismer. A barátság mindenki számára fontos és megbecsülendő kapcsolat, melyre egy értelmes ember vigyáz. Ennek ellenére sok ember csalódott már barátjában. Jézusban viszont soha nem csalódhat az ember.

Az ember akkor tudja meg, ki az igazi barát, amikor bajba jut. Amíg van pénze, amíg segíteni tud a másikon másképpen is, addig sok barátja van. Mihelyt máshogy alakul, észreveszi, hogy eltűnnek a barátok, nem ismerik meg őt, mintha nem is lett volna korábban kapcsolatuk.

De Jézus nem ilyen barát. Az Ő közelségét éppen a bajban érezzük legjobban. Mi, emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy ha jól megy sorsunk, hasonlóképpen bánjunk Jézussal, mint ahogy az emberek velünk: nem gondolunk rá. De Ő nem olyan, mint a sértődékeny ember, aki szemünkre hányja, mikor ismét bajba jutunk és hozzáfordulunk, hanem készségesen segít. Ő akkor is szeret minket és azonnal fogad igazi, baráti szeretetével.

Ő így tanít minket, hogy ezen keresztül lássuk az embereket. Akkor is szeressük őket, ha ők hűtlenek lettek hozzánk. Ha minket pletykára alapozva kitesztáltak életükből, akkor is legyen mindig nyitva a szívünk őket bármikor visszafogadni. Hogy ne erőltessük rájuk magunkat, de a megbocsátás kész legyen szívünkben, még mielőtt azért folyamodnának. Ez az igazi barátság feltétele. Az igazi barátság egyoldalú szeretettel kezdődik; ami-kor az egyik fél nagyon szereti a másikat már akkor is, amikor az nem törődik vele. Ez a szeretet kötelez, belülről jövően. Jézus barátságának ez az alapja (1. János 4: 19). Azért ha Jézus bennünk él, a természetünk-ké válik az előzékenység. Nem elvárással leszünk barátaink felé, hanem mi fogunk adni. Nem azért, hogy mi is kapjunk, hanem azért, mert a krisztusi természet ezt munkálja bennünk.

Aki igazi barát, az sokat gondol a barátjára. Így Jézusnak mi mindig a szívén vagyunk. Ő soha nem felejt el minket. Ez a hit erős kell legyen bennünk, amikor úgy érezzük is, hogy magunkra maradtunk. Jézus ígéreteit nem érzelmeink által, hanem hit által bír-

juk. Ő megígérte, hogy velünk lesz a világ végezetéig (Máté 28: 20), így nekünk erre az ígéretre kell, lehet támaszkodni. Nem szabad, hogy érzelmeink elbizonytalanítsanak minket. Az Ő szeretetét akkor érezzük is, ha hittel megfogjuk ígéreteit.

Ha Jézus valóban barátunk, akkor sokat gondolunk rá. Ha eltelik úgy a napunk, hogy Ő eszünkbe se jut, hanem csak elmormoljuk szokásos imáinkat, akkor az azt bizonyítja, hogy Ő nem barátunk, hanem számunkra idegen személy.

Azt, hogy Jézus, mint barát milyen nagyon szeret minket, semmi sem bizonyítja jobban, mint az értünk hozott áldozata (János 15: 13). Ez kell, hogy legyen szemünk előtt mindig, ebből értethetjük meg, hogy milyen fontosak vagyunk számára. Mert mindenkinek az a fontos, amiért áldozatot hoz. Amit drága áron, nagy áldozat árán vásárolt meg az ember, az igen értékes számára. Ez fordítva is igaz: ami értékes az ember számára, azért szívesen is hoz áldozatot.

Jézus így szeretett minket, hogy a legnagyobb áldozatot hozta értünk (1. János 4: 9-13). Ez az egyoldalú szeretet képes olyan bensőséges viszonyt létrehozni, amely szintén áldozatot fog hozni Őérte. Ez viszont csak úgy történhet meg, ha a testvéréért hoz áldozatot (1. János 3: 16). Hiába mondja valaki, hogy szereti Krisztust, ha nem hoz áldozatot a testvéréért. Ez belülről jön, olyannyira, hogy még az se veszi észre, aki teszi (Máté 25: 37-40).

Ha egy testvérünk ínsége mellett elmegyünk, ha kérését figyelmen kívül hagyjuk, akkor Jézus mellett megyünk el. Ha nem tudunk egymásért áldozatot hozni, akkor Jézusért nem tudunk áldozni.

Jézus barátságára mindig számíthatunk. Ha Ő ekkora áldozatot hozott értünk, akkor természetes, hogy mindent megtesz tovább is üdvösségünk eléréséért (Róma 8: 32). Ezért bízhatunk benne, mint igazi barátban. Ha ezt megtapasztaljuk, mélyen áthatja szívünket az ének: Elhagyta-e bármikor híveit? Soha sem, soha sem! Küldött-e el szenvedőt egyszer is? Soha sem, soha sem!

Jézus barátsága abban a legcsodálatosabb, hogy Ő biztosan megért minket. Emberek félreérthetnek, Ő sohase. Ő tudja nem csak a mi bukásainkat, hanem szívünk őszinte vágyát is, hogy szeretnénk a jót tenni, de milyen gyarlók és esendők vagyunk. Ő megért minket akkor is, amikor még mi se értjük meg magunkat. Ő

tudja, mire van szükségünk, még ha mi magunk se tudjuk azt. Ezért Őbenne teljesen megbízhatunk.

Jézushoz mehetünk, ha a kísértés égeti szívünket; Ő jól tudja mit jelent ez, hiszen Ő is megkísértetetett. Hozzá mehetünk, ha rágalom ér minket, mert Őt is megrágalmazták. Ha az emberek elfordulnak tőlünk, akkor Hozzá menekülhetünk, mert Őt mindenki elhagyta a legnehezebb órájában. Ha legjobb szándékunk ellenére is vétkeztünk, buktunk, akkor is hozzá mehetünk. Nem azért mert Ő valaha vétkezett volna, hanem azért, mert Ő is hordozta ezt a gyarló testet, mely ugyan telve van jó akarással, de erőtlen arra, hogy véghez is vigye. Ő tudja ezt jól, és szeretettel tanít minket arra, hogy győzelmünk csak akkor lehet, ha vele nagyon szoros és bizalmas barátságban vagyunk és maradunk.

Soha ne hagyjuk magunkat befolyásolni olyanok által, akik Őt keménynek ábrázolják, mint olyat, aki tévesztéseink miatt elvet minket. Aki így beszél az Úrról, annak nincs, sőt nem is volt igazán soha kapcsolata Ővele. Nem, Ő nem vet el minket, hanem éppen ilyenkor a legjobb barát, aki tudja, hogy rá, mint erős támaszra annak van szüksége, aki tudatában van gyengeségével. Minket a bűntől és a világtól nem az Úrtól való rettegés fog megőrizni, hanem az Őtőle kapott és ezért felé viszonzott szeretet (1. János 4: 18).

Aki retteg Jézustól, az nem barátja. Hiszen az ördögök is hiszik Őt és rettegnek is tőle

JÉZUS AZ ÉLETNEK KENYERE

Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha (János 6:35)

A testi élet csak táplálkozás által tartható fenn. Tudjuk jól, hogy egy alultáplált ember nem képes kemény munkát végezni; ha valaki sokáig nem eszik, az meg is hal.

A lelki világban is ugyanez érvényes. De vajon az Úr Jézus mire utal, amikor azt mondja, hogy Ő az életnek kenyere, mely Mennyből szállt alá, és életet ad a világnak?

Általános az a gondolat, hogy a Biblia olvasásával veszi magához az ember ezt a lelki táplálékot. Itt azonban ennél is többről van szó. Hiszen az írás nem ad életet, hanem bizonyosságot tesz és utal Jézus Krisztusra (János 5: 30), mint mennyei kenyérre. Csak annak használ a Biblia olvasása, aki megtalálja benne Jézus Krisztust és vele napi szinten közössége van. Aki belőle él, belőle táplálkozik.

Jézus azt mondja: Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak. Ebből a keresztyénség nagy része úgy véli, hogy Krisztus az Úrvacsorára utalt. Ő, ha így lenne, mindenkinek lenne élete, aki keresztyénnek vallja magát.

Az Úrvacsorában a kenyér valóban Krisztus testét jelképezi, de mivel az egy közösleges kenyér, és semmiféle átlényegülés nem történik vele, nem adhat életet azoknak, akik azt fogyasztják. Az Úrvacsora annak jegyében történik, hogy akik közösen részesülnek benne, azoknak mindnyájának része van Jézus Krisztus halálában, az Ő megváltásában. Akik az Úrvacsorában közösen fogyasztják a kenyeret, azok ezáltal tesznek bizonyosságot, hogy életük van Jézus Krisztussal való állandó kapcsolatuk által, és az által, hogy részesültek az Ő vére általi megváltásban.

Jézus az életnek kenyere; és ez nem misztikum, hanem valóság mindazok számára, akik belőle élnek.

JÉZUS, MINT VILÁGOSSÁG

Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem járhat a sötéttségben, hanem övé lesz az életnek világossága. (János 8:12).

Jézus azért jött el erre a Földre, hogy megmentse az elve-szett emberiséget. Mindaz, aki gonoszul cselekszik, nem szereti, ha bűnére fény derül, hanem inkább szereti azt titokban, sötéttségben tartani. Amikor Krisztus, mint élő Ige és világosság megjelenik és rávilágít a gonoszságra, akkor a bűnös ember kezdi nagyon rosszul érezni magát, mivel fény derül - talán csak saját maga előtt - a bűneire (János 3: 19). Itt van az ember szabad akarata szerinti választása: vagy hagyja, hogy ez a világosság beragyogja szívét és fényt derítsen annak romlottságára; vagy elmenekül a világosság elől.

Minél szorosabb kapcsolatunk van Krisztussal, Ő annál mélyebben világít szívünk még általunk is ismeretlen területeire, hogy felfedje előttünk önző énünket. Ha valóban szeretjük Őt, akkor azt is szeretjük, ha Ő, mint világosság szívünkbe világít és felfedi sötétben takargatott dolgainkat. Csak így juthatunk el az igazi önismeretre.

Jézus nem azért világít be a szívünkbe, hogy minket kárhosszon, hanem hogy megtartsa minket (János 3: 17). Az Ő világossága az igazi világosság; amikor Ő világít rá életünk rejtett sötéttségére, akkor az mindig kellemetlen a még bennünk lakozó bűn számára.

Az Úr gyakran használ másokat arra, hogy az általunk fel nem ismert, vagy ösztönösen takargatott bűneinket felfedje. Mivel az ember alaptermészeténél fogva szereti a sötétséget, ez számunkra nagyon kellemetlen érzés. Különösen, ha még él bennünk az a hiúság, hogy szeretjük azt, ha az embertársaink, de különösen hittársaink minket híveknek tartsanak.

A Sátán is gyakran jön elő, hogy „rávilágítson” valamire életünkben. Ő viszont nem megtartani, hanem vádolni akar. Gyakran történik meg velünk, hogy valaki felmutat valami negatív jelenséget életünkben vagy hátunk mögötti beszédéből visszahallunk rosszat magunkról. Mi pedig elbizonytalanodunk abban, hogy az ille-

tőnek valóban igaza van-e, vagy ezt csak ő látja így, vagy pedig a rólunk való beszédnek van-e igazság alapja.

Ezt nagyon könnyen felismerhetjük. Ha a minket ért kritika kivált bennünk egy ellenérzést, egy ösztönös védekezést, akkor itt valóban az igaz Világosság mutat rá még magunk előtt is rejtegetett bűneinkre. Ekkor határozottan érezzük, hogy a bennünk levő sötétséget érte a világosság, mely egy nagyon kellemetlen érzéssel párosul. Itt kell megfognunk a lehetőséget és magunkat megalázni Isten előtt, Aki képes lesz kiűzni szívünk-ből a még mindig sötétségben tartott érzéseinket. Ezért kell megvallani bűneinket, a világosságra hozni szívünk rejtett önös érzéseit, hogy a sötétség elveszítse hatalmát felette és Jézus vegye át az uralmat.

Ha viszont csak az ördög vádol minket valakin keresztül, akkor az teljesen hatástalan marad számunkra, olyannyira, hogy se védekezni, se visszavágni nem lesz kísértésünk, mint ahogy az Jézusnál is történt amikor Őt vádolták.

Hogy cselekedeteink és gondolataink, érzéseink Isten szerint valók-e, abból felismerhetjük, hogy bánnánk-e ha kiderülnének, világosságra jönnének. Ha Isten szerint járunk, soha nem kell félünk, hogy egy adott dolgunk vagy érzésünk kitudódik. Azért ha takargatni valónk van, ha nem szeretnénk, hogy átvilágítsanak minket, akkor jönnünk kell bűneinkkel a világosságra (1. János 1: 7-10). Ez az egyetlen lehetőség, hogy szabadok legyünk a vádolás-tól. Csak így lehet közösségünk Jézussal. Ha hamisságot cselekszünk, amit sötétségben kell tartanunk (akár hit-társaink vagy világi ismerőseink előtt, akár a hatóság előtt), ak-kor hiába mondjuk, hogy szeretjük Jézust; az Ige maga mondja, hogy ha hamisan cselekszünk, akkor gyűlöljük a világosságot. A világosság pedig maga Jézus Krisztus!

JÉZUS, EGYEDÜL

És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk (Csel. 4:12).

Az utolsó időket éljük. Ez a kijelentés már-már megszokottá válik, sőt elcsépeltté. Pedig sok jel utal Jézus visszajövetelének közelségére, melyek néhány évtizede még sehol se voltak. Izrael helyzete a politikában, a világhatalmi rendszer módszeres kiépülése stb. De az egyik legszembetűnőbb jel a keresztyénség rohamos hanyatlása, értékeinek elvesztése, bizonyágtevő erejének megszűnése, vagy az Úr Jézus szavaival élve: a só megízetlenülése. Ez közvetlen a pogányok számának beteléséhez vezet.

A keresztyén közösségek alapvetően két különböző csoportra oszthatók jellegüknél fogva. A több nemzedéken keresztül fennálló felekezetek nagyon erősen magukon hordozzák a hagyomány bélyegét, mely rendkívül merevvé teszi őket, úgy hogy nem képesek felismerni az idők jeleit. Ezek a közösségek semmi munkát nem fejtenek ki a világ felé, hogy hirdessék az élő evangéliumot, hanem csak a cselekedeteik bizonyága alapján várják a megtérőket. De mivel azoknak sincs már ereje, és szinte senki nem tér meg, áthárítják a felelősséget a világra, mintha legalábbis ők mindent megtettek volna, de a világ fiai ma már nem képesek megtérni.

Ezekben a közösségekben szájjal vallják bár Jézus Krisztust, de az életnek erejét a hagyományokkal és emberi rendeléssel helyettesítik. Ezek a gyülekezetek egy jó szociális hálót jelentenek tagjaiknak, sok esetben szimpatikusak is a kívül valók számára, de nem képesek kielégíteni a bűnben megfáradt embereket. Sokkal nagyobb hangsúly van egy erkölcsös életen, mint a Jézusban való életen. Bár énekeik csodálatos módon tesznek bizonyosságot elődeik megélt hitéről, annak tartalmi mélysége már nem nagyon jut el tagjainak tudatáig.

A másik oldalon állnak a fiatal hitközösségek, melyek az elmúlt néhány évtized alatt jöttek létre. Ezek a gyülekezetek nagy buzgósággal hirdetik az evangéliumot az embereknek. Természetesen ezen csoportok között nagy különbség van. Sokan közülük az új evangéliumi mozgalom szele által hajtva, Jézus nevében szólnak, de az Ő valós személyét egyáltalán nem ismerik. Beszél-

nek a bűnök bocsánatáról, a kegyelemről, a szeretetről, de kihagyják Jézus követésének árát. Nem mutatják fel azt az egyet-len lehetőséget, hogy az Úr követése önmegtagadáson és keresztviselésen keresztül lehetséges (Máté 16: 24).

A fent említett közösségekben szétszórva, lélekben láthatatlanul mégis összekötve él egy kicsiny nép, mely az ily módon elhanyagolt keresztyénség miatt szenvedve várja vissza Jézust. Ezek azok, akik nem csak hallásból ismerik Őt, hanem naponta élő kapcsolatban vannak vele. Ők azok - ha talán legtöbben nem is fogalmazzák ezt meg soha - akik benne élnek, belőle táplálkoznak, Ővele szoros kapcsolatban állnak és Őérte szenvednek.

Így alapvetően két részre oszlik az emberiség. (Mi most a keresztyénekről beszélünk). Az egyik része elfoglalja magát hétköznapi dolgaival, eszik és iszik, illetve hitvitákban civakodik közösségének tagjaival. A másik része pedig naponta várja vissza Jézust. Ha Ő azt mondta, hogy úgy lesz az Ő napján, mint ahogy Nőé és Lót idejében is volt, akkor ez azt is jelenti, hogy az összlétszámhoz képest nagyon kevesen vannak és lesznek az ilyenek.

A kérdés most az, kedves Olvasó, hogy te melyik csoportba tartozol. Ebben a besorolásban teljesen mindegy, hogy milyen a vallásod, milyen hittételeket vallasz a magadénak, mennyire ragaszkodsz atyáid hagyományához. Mindegy, hogy evangélizációd folyamán hány embert „térítettél meg”, kinek, hol prédikáltál, mennyi jót tettél az Ő nevében. Itt egyetlen döntő tényező van: ismered-e valóban Jézust, és Ő is meg fog-e téged ismerni, ha visszajön?

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ.....	3
EGYETLEN LEHETŐSÉG	4
JÉZUS, MINT ISTEN FIA	7
JÉZUS, MINT EMBER FIA.....	8
JÉZUS, MINT DÁVID FIA	10
JÉZUS AZ IGE.....	11
JÉZUS AZ ISTENNEK BÁRÁNYA	12
JÉZUS, MINT KIRÁLY.....	14
JÉZUS, MINT ÚR.....	16
JÉZUS, MINT APOSTOL	17
JÉZUS A SZABADÍTÓ	19
JÉZUS A MEGTARTÓ.....	20
JÉZUS, MINT FŐPAP	21
JÉZUS, MINT ORVOS.....	22
JÉZUS A BÉKESSÉG FEJEDELME.....	23
JÉZUS A VŐLEGÉNY.....	25
JÉZUS, MINT PÉLDAKÉP	27
JÉZUS AZ ÚT	28
JÉZUS AZ ALAP, MINT KŐSZIKLA	31
JÉZUS A SZŐLŐTŐ	33
JÉZUS, MINT BÚZASZEM.....	35
JÉZUS AZ IGAZSÁG	36
JÉZUS A BÖLCSESSÉG.....	39
JÉZUS AZ ÉLET	41
JÉZUS A FELTÁMADÁS.....	43

JÉZUS AZ AJTÓ	44
JÉZUS A JÓ PÁSZTOR.....	45
JÉZUS A JÓ BARÁT.....	46
JÉZUS AZ ÉLETNEK KENYERE.....	49
JÉZUS, MINT VILÁGOSSÁG	50
JÉZUS, EGYEDÜL	52
TARTALOMJEGYZÉK.....	54